

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 25Co/40/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4324203585
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 02. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Malíková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2026:4324203585.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Malíkovej a členiek senátu JUDr. Renáty Pátrovičovej a JUDr. Denisy Šaligovej v právnej veci žalobcov: 1/ A. B., nar. XX. XX. XXXX, bytom C. XXX, 2/ D. B., nar. XX. XX. XXXX, bytom C. XXX, obaja zastúpení: Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s.r.o., so sídlom Kuzmányho 29, Košice, IČO: 47 234 466, proti žalovanej: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Račianska ulica 71, Bratislava, IČO: 00 166 073, o zaplatenie 7 279,47 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcov v prvom a v druhom rade a o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Levice (ďalej „súd prvej inštancie“) zo dňa 30. apríla 2025 č.k. 16C/44/2024 – 182 (ďalej „rozsudok súdu prvej inštancie“), takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti (výrok II.), v napadnutej zamietajúcej časti (výrok IV. a VI.) p o t v r d z u j e a v časti náhrady trov konania (výrok III., V., VII.), napadnutý rozsudok m e n í tak, že žalovaná má voči žalobcom nárok na náhradu trov konania v rozsahu 37,36%, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným rozhodnutím.

Nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva žiadnej strane sporu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol návrh na prerušenie konania (výrok I.). Žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcom v prvom a v druhom rade spoločne a nerozdielne sumu 2 279,47 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,65% ročne zo sumy 2 279,47 eura od 07. 10. 2024 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok II.). Žalobcom v prvom a v druhom rade priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% voči žalovanej (výrok III.). Žalobu žalobcu v prvom rade o zaplatenie sumy 2 500 eur s príslušenstvom zamietol (výrok IV.). Žalovanej voči žalobcovi v prvom rade priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% (výrok V.). Žalobu žalobkyne v druhom rade o zaplatenie sumy 2 500 eur s príslušenstvom zamietol (výrok VI.) a žalovanej voči žalobkyne v druhom rade priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% (výrok VII.).

1.1. Za preukázaný mal skutkový stav, z ktorého zistil, že Okresný súd Levice pod sp. zn.: 12Er/79/2012, viedol voči žalobcom v prvom a v druhom rade exekučné konanie, ktorého podkladom bol Rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu Slovenskej bankovej asociácie sp. zn.: II/2010 - 7692 zo dňa 20. 05. 2011, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 16. 06. 2011 a vykonateľnosť dňa 19. 06. 2011 (ďalej aj „exekučný titul“). V zmysle predmetného rozhodcovského rozsudku boli žalobcovia (tam v postavení žalovaných) povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť spoločnosti EOS KSI Slovensko, s.r.o., sumu vo výške 4 383,82 eura, úroky z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 3 205,90 eura od 05. 11. 2009 do zaplatenia a náhradu trov rozhodcovského konania vo výške 148,60 eura a to do troch dní odo dňa právoplatnosti rozhodcovského rozsudku. Okresný súd Levice dňa 24. 05. 2012 vydal poverenie na výkon exekúcie. Dňa 22. 03. 2017 súd návrh povinného v prvom rade na zastavenie exekúcie

a jej vyhlásenie za neprípustnú uznesením zamietol. Predmetné uznesenie bolo zrušené dňa 11. 12. 2019 z dôvodu, že vo veci rozhodol nesprávne obsadený súd. Následne Okresný súd Levice dňa 07. 08. 2020 opätovne návrhy povinného v prvom rade na zastavenie exekúcie a vyhlásenie exekúcie za neprípustnú zamietol. O odvolaní povinného v prvom rade rozhodol odvolací súd dňa 16. 05. 2023 sp.zn. 12CoE/5/2023 tak, že napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie. Exekučné konanie bolo ukončené vymožením pohľadávky, príslušenstva a trov exekúcie. Súdny exekútor vrátil poverenie dňa 18. 09. 2023.

1.1.1. Z konečného vyúčtovania exekučného konania EX 17123/11 zo dňa 14. 08. 2023, vyplýva odmena súdneho exekútora vo výške 1 448,50 eura, náhrada hotových výdavkov vo výške 451,23 eura a 20% DPH z trov exekúcie vo výške 379,74 eura, celkom tak titulom trov súdneho exekútora bola vymožená suma vo výške 2 279,47 eura.

1.1.2. Žalobcovia adresovali žalovanej dňa 18. 04. 2024 žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom, ktorou sa voči žalovanej domáhali spoločne a nerozdielne zaplatať skutočnej škody vo výške 2 279,47 eura, a tiež nemajetkovej ujmy vo výške 5 000 eur, z toho pre každého zo žalobcov sumu 2 500 eur, spolu náhradu škody vo výške 7 279,47 eura.

1.1.3. Žalovaná na žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody reagovala listom zo dňa 02. 10. 2024, s tým, že po posúdení všetkých relevantných skutočností a dostupných listín dospela k záveru, že nebolo preukázané kumulatívne splnenie zákonných predpokladov vzniku nároku na náhradu škody, resp. nemajetkovej ujmy spôsobenej pri výkone verejnej moci a to z dôvodu nepreukázania existencie nesprávneho úradného postupu zakladajúceho nárok na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z., na základe čoho vyhodnotil predmetnú žiadosť ako nedôvodnú. Záverom žalovaná žalobcom oznámila, že predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy je týmto ukončené.

1.1.4. Podanou žalobou sa žalobcovia v prvom a v druhom rade domáhajú zaplatať sumy 7 279,47 eura, z toho sumy 2 279,47 eura titulom náhrady škody za zaplatené trovy exekútora a sumy 5 000 eur titulom nemajetkovej ujmy, každý zo žalobcov v sume 2 500 eur.

1.2. Po právnej stránke napadnutý rozsudok odôvodnil ustanoveniami § 497 Obchodného zákonníka (zákon číslo 513/1991 Zb. v znení neskorších predpisov), § 2 písm. a/, písm. b/ zákona číslo 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy o splátkovom úvere, § 52 ods. 1, ods. 2, ods. 3, § 53 ods. 1, ods. 2, ods. 4, § 40 ods. 1, ods. 3, § 43a ods. 1, § 43c ods. 1, § 44 ods. 1, § 45 ods. 1, § 46 ods. 2, § 121 ods. 3, § 442 ods. 3, § 451 ods. 2, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka (zákon číslo 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov), § 4 ods. 1, ods. 2, ods. 3 zákona číslo 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, § 44 ods. 2 zákona číslo 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) v znení účinnom od 01. 01. 2012, § 1, § 2, § 3 ods. 1, § 4 ods. 1 písm. a/, § 9 ods. 1, ods. 3, ods. 4, ods. 6, § 15 ods. 1, § 16 ods. 4, § 17 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 4, § 18 ods. 2 zákona číslo 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 514/2003 Z.z.), § 3 Nariadenia Vlády Slovenskej republiky číslo 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len „nariadenie“), § 151 ods. 1, § 232 ods. 3, § 164 Civilného sporového poriadku (zákon číslo 160/2015 Z.z., ďalej len „CSP“).

1.3. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia súd prvej inštancie konštatoval, že voči žalobcom v prvom a v druhom rade bolo vedené na Okresnom súde Levice pod sp.zn. 12Er/79/2012 exekučné konanie, ktorého podkladom bol Rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu Slovenskej bankovej asociácie sp. zn.: II/2010 - 7692 zo dňa 20. 05. 2011, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 16. 06. 2011 a vykonateľnosť dňa 19. 06. 2011. Okresný súd Levice vydal súdному exekútorovi poverenie s vykonaním exekúcie zo dňa 24. 05. 2012. Exekučné konanie bolo ukončené vymožením pohľadávky s príslušenstvom a to vrátane trov exekúcie.

1.4. Žalovaná v priebehu konania namietala, že sporná exekúcia nebola vyhlásená za neprípustnú, ani zastavená, preto absentuje akýkoľvek podklad pre konštatovanie záveru o neexistencii exekučného titulu a nezákonnosti, resp. neprípustnosti vedenia exekučného konania. Súd prvej inštancie k tejto námietke konštatoval, že v zmysle uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 23. júna 2020,

sp. zn.: 3Cdo 127/2018, v spore o náhradu škody spôsobenej výkonom verejnej moci je civilný súd oprávnený prejudiciálne vyriešiť otázku, či v žalobe uvedený úradný postup orgánu verejnej moci je nesprávnym úradným postupom podľa § 9 ods. 1 veta prvá zákona č. 514/2003 Z.z. a preto pristúpil k preskúmaniu postupu exekučného súdu.

1.5. Povinnosť exekučného súdu preskúmať žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul, vyplývala z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. 03. 2017. Táto povinnosť vyplývala tiež už z ustálenej judikatúry vyšších súdnych autorít, napr. z uznesenia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo/146/2011 zo dňa 13. 10. 2011, podľa ktorého rozhodnutie, ktoré nie je exekučným titulom, nie je spôsobilé byť podkladom pre nútený výkon rozhodnutia (exekúciu). Pokiaľ oprávnený v návrhu na vykonanie exekúcie označí za exekučný titul rozsudok rozhodcovského súdu, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný riešiť otázku, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy. Obdobné závery boli prijaté aj v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn.: 3Cdo/122/2011 z 09. 02. 2012. Najvyšší súd Slovenskej republiky však už vo svojom rozhodnutí sp. zn.: 3Cdo/164/1996, publikovanom v Zbierke stanovísk pod č. R 58/1997 uviedol, že „súdna exekúcia môže byť nariadená len na základe titulu, ktorý je vykonateľný po stránke formálnej a materiálnej. Ak bude exekúcia podľa titulu, ktorý tieto požiadavky nespĺňa, aj napriek tomu nesprávne nariadená, musí byť v každom štádiu konania i bez návrhu zastavená.“ Krajský súd v Nitre vo svojom zrušujúcom uznesení, sp. zn.: 12CoE/5/2023 - 171 zo dňa 16. 05. 2023, ktorým zrušil uznesenie súdu prvej inštancie, ktorým súd prvej inštancie návrh povinného na zastavenie exekúcie a na povolenie odkladu exekúcie zamietol, okrem iného poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn.: 6ECdo/31/2013 zo dňa 05. 03. 2014, v zmysle ktorého pokiaľ sa rozhodcovské konanie týka sporu z iného, než spotrebiteľského právneho vzťahu, ustanovenia zákona o rozhodcovskom konaní, ktoré umožňujú účastníkovi tohto konania, aby namietal nedostatok právomoci rozhodcovského súdu pre neexistenciu alebo neplatnosť rozhodcovskej zmluvy (§ 21 ods. 2) a aby žalobou podanou na príslušnom súde sa domáhal zrušenia rozhodcovského rozsudku pre neplatnosť rozhodcovskej zmluvy (§ 40 ods. 1 písm. c/), vylučujú skúmanie právomoci rozhodcovského súdu v exekučnom konaní. V týchto ustanoveniach sa totiž premieta klasická rímska právna zásada (princíp) „vigilantibus iura scripta sunt“ („práva patria bdelym“ alebo „nech si každý stráži svoje práva“ alebo „zákony sú písané pre bdelych“). Nevyužitie postupu podľa týchto ustanovení v iných, než spotrebiteľských veciach, znamená stratu možnosti skúmať a spochybňovať rozhodcovskú zmluvu a tým aj právomoc rozhodcovského súdu v exekučnom konaní, pretože inak by tieto ustanovenia strácali svoj zmysel - boli by nadbytočné. Ak je však predmetom rozhodcovského konania spor zo spotrebiteľského právneho vzťahu, tento záver neplatí. Už v rozhodnutí sp.zn. 6Cdo 1/2012 dovolací súd uviedol, že princíp „vigilantibus iura scripta s unt“ v spotrebiteľských veciach v konkrétnych súvislostiach (teda v závislosti od konkrétnych okolností) ustupuje dôležitejšiemu princípu, ktorým je ochrana práv spotrebiteľa. To znamená, že aj keď účastník rozhodcovského konania, ktorým je spotrebiteľ, nevyužije možnosť spochybniť existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy podľa ustanovení zákona o rozhodcovskom konaní, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy a v prípade zisteného nedostatku v tomto smere konštatovať rozpor rozhodcovského rozsudku so zákonom, znamenajúci neúčinnosť, a teda nezáväznosť tohto exekučného titulu.

1.6. Preskúmaním rozhodcovskej doložky obsiahnutej vo všeobecných obchodných podmienkach, súd prvej inštancie dospel k záveru, že rozhodcovský rozsudok nie je spôsobilým exekučným titulom, pretože rozhodcovský súd nemal právomoc ho vydať. Rozhodcovská doložka nebola dojednaná platne a na základe neplatnej rozhodcovskej doložky nie je možné založiť právomoc rozhodcovského súdu. Ak teda exekučný titul vydal rozhodcovský súd, ktorý nemal právomoc vo veci konať, potom toto rozhodnutie je zdanlivé, ničotné, nikoho nezaväzujúce a nevykonateľné.

1.7. Za situácie, ak exekučný súd pred udelením poverenia na vykonanie exekúcie vyššie uvedené exekučný titul nepreskúmal a žiadosť o udelenie poverenia podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku pre rozpor exekučného titulu so zákonom uznesením nezamietol, dopustil sa podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. nesprávneho úradného postupu. Skutočnosť, že exekučný súd nepostupoval správne bola napokon konštatovaná aj v zrušujúcom uznesení Krajského súdu v Nitre sp. zn.: 12CoE/5/2023 - 171 zo dňa 16. 05. 2023. Nepreskúmanie exekučného titulu pred vydaním poverenia je v danom prípade jednoznačne nesprávnym úradným postupom, a teda porušením právnou normou ustanoveného postupu a síce postupu zakotveného v § 44 ods. 2 Exekučného poriadku.

1.8. Súd prvej inštancie sa nestotožnil s argumentáciou žalovanej, že v danom prípade ide o postup podľa § 9 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z., keďže exekučný súd v konkrétnom prípade nezhrmažďoval ani nepripravoval podklady pre vydanie rozhodnutia, v ktorom by sa následne vady a nedostatky postupu prejavili. Výsledkom postupu exekučného súdu spočívajúceho v prieskume žiadosti o udelenie poverenia, návrhu a exekučného titulu po doručení návrhu na vykonanie exekúcie je totiž buď vydanie poverenia na vykonanie exekúcie alebo vydanie uznesenia, ktorým sa udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietne. V danom prípade došlo v dôsledku nesprávneho úradného postupu súdu k vydaniu poverenia na vykonanie exekúcie, ktoré poverenie však nie je rozhodnutím. Ako uviedol Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom uznesení sp. zn.: 5Cdo/205/2011 zo dňa 01. 02. 2012, „poverenie na vykonanie exekúcie je individuálny právno-aplikačný akt, ktorý má priame právne účinky len voči osobe súdneho exekútora. Ide o procesný úkon exekučného súdu adresovaný súdnemu exekútorovi, na základe ktorého súdny exekútor môže začať vykonávať exekúciu (§ 36 ods. 2 druhá veta Exekučného poriadku) a ktorým súdny exekútor preukazuje svoje oprávnenie exekúciu vykonávať. Poverenie na vykonanie exekúcie však nemá priame právne účinky voči osobe povinného, preto povinný voči nemu ani nemôže využiť žiadne opravné prostriedky (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku), (viď napr. rozhodnutie III. ÚS 45/08).“ Keďže v danom prípade postup exekučného súdu nebol zavŕšený rozhodnutím, voči ktorému by bol prípustný opravný prostriedok, keď úkony úradného postupu k vydaniu rozhodnutia nevedli, nemožno dospieť podľa názoru súdu prvej inštancie k inému záveru, než že nepreskúmaním exekučného titulu a vydaním poverenia na vykonanie exekúcie, sa súd dopustil nesprávneho úradného postupu. Skutočnosť, či teda podali žalobcovia námietky voči upovedomeniu o začatí exekúcie, je preto právne irelevantná, keď do tohto štádia konanie nebyť nesprávneho úradného postupu, nemuselo vôbec dôjsť. Prvý predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, a síce nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci, tak považoval súd prvej inštancie za splnený.

1.9. K argumentácii žalobcov, že exekučný súd o návrhu na zastavenie exekúcie rozhodol po viac ako piatich rokoch od jeho podania a po ôsmich rokoch od vydania poverenia na vykonanie exekúcie, vrátane argumentácie, že exekučný súd ani po vrátení veci odvolacím súdom exekúciu promptne neodložil ani nezastavil, konštatoval, že podľa § 9 ods. 3 zákona 514/2003 Z.z., pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prieťahoch v konaní, možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prieťahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieťahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prieťahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Tieto skutočnosti však v konaní neboli ani len tvrdené, a tiež preukázané.

1.10. V dôsledku vymoženía sumy na základe neplatného exekučného titulu vznikla žalobcom majetková škoda spočívajúca vo vymožených trovách súdneho exekútora, pozostávajúcich z odmeny súdneho exekútora vo výške 1 448,50 eura, z hotových výdavkov exekútora vo výške 451,23 eura a DPH vo výške 379,741 eura, spolu 2 279,47 eura. Takto vzniknutá škoda je v priamej príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom exekučného súdu, nakoľko ak by preskúmal exekučný titul, musel by dospieť k záveru, že tento je zdanlivý, ničotný a nevykonateľný a žiadosť o udelenie poverenia by musel podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku pre rozpor exekučného titulu so zákonom zamietnuť. Zamietnutím žiadosti o udelenie poverenia by k výkone exekúcie nedošlo a nevznikli by trovy súdneho exekútora a teda majetková škoda žalobcom, o ktorú sa reálne zmenšil ich majetok. Medzi nesprávnym úradným postupom súdu a škodou je tak priamy a bezprostredný vzťah príčiny a následku. Súd prvej inštancie tiež konštatoval splnenie aj ďalších dvoch predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu a to existenciu škody a tiež príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. Poukázal na rozhodnutie NS SR sp.zn. 5Cdo/67/2018, 5Cdo/301/2009.

1.11. Opačný názor zastal súd prvej inštancie k nároku žalobcov v prvom a v druhom rade na náhradu nemajetkovej ujmy. Konštatoval, že hoci je pravdou, že exekučné konanie na základe rozhodcovského rozsudku vôbec nemalo byť vedené, neznamená to, že žalobcovia neboli povinní splniť si svoje zmluvné povinnosti tak, ako sa v zmluve o splátkovom úvere zaviazali. Konečná splatnosť úveru bola dojednaná

na 10. 06. 2009, žalobcovia si svoj záväzok nespĺnili a to ani do podania žiadosti o udelenie poverenia dňa 19. 01. 2012. K vymoženiu zmluvných nárokov vrátane trov exekúcie došlo až v roku 2023, teda po viac ako 14 rokoch od konečnej splatnosti úveru. Súd prvej inštancie nevzhladol žiadny preukázaný zásah do osobnej, rodinnej alebo majetkovej sféry žalobcov, ani skutočnosť, že by exekúcia spôsobila reálne vážne zmenšenie ich majetku tak, že by sa to mohlo odraziť aj na možnostiach zabezpečovania ich základných životných potrieb, resp. potrieb rodiny. Práve naopak, v dôsledku porušenia zmluvných povinností zo strany žalobcov, bolo potrebné domáhať sa výkonu rozhodnutia. Nič na tom nemení ani skutočnosť, že žalobkyňa v druhom rade bola dlhodobo nezamestnaná a príjem rodiny pozostával iba z príjmu žalobcu v prvom rade. Voči žalobcom sa viedli súčasne viaceré exekučné konania. Žalobcovia nepreukázali, že práve toto exekučné konanie bolo podstatnou príčinou, ktorá sa podieľala na vzniku tvrdeného nepriaznivého dôsledku. Žalobcovia tak žiadnym spôsobom nepreukázali, že by vedením sporného exekučného konania došlo k zásahu do ich osobnostnej sféry akýmkoľvek spôsobom a už vôbec nie v takej intenzite, aby to odôvodňovalo priznanie náhrady nemajetkovej ujmy.

1.12. Súd prvej inštancie sa zaoberal aj konkurenciou náhrady škody a bezdôvodného obohatenia. Dospel k záveru, že v prejednávanej veci sa žalobcovia nemohli domáhať vydania bezdôvodného obohatenia voči súdnemu exekútorovi, v dôsledku čoho nemožno hovoriť o konkurencii nároku na náhradu škody a nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. V danom prípade sa exekúcia skončila vymožením pohľadávky spolu s príslušenstvom a to vrátane trov exekúcie ešte predtým, ako exekučný súd rozhodol o návrhu na zastavenie exekúcie po zrušujúcom uznesení krajského súdu. Preto súdny exekútor nevystupoval voči povinným ako účastník exekučného konania, ale ako nositeľ verejnej moci vykonávajúci exekučnú činnosť, v dôsledku čoho na jeho strane nemohlo dôjsť k bezdôvodnému obohateniu tak, ako to má na mysli § 451 Občianskeho zákonníka, nakoľko nie je naplnená žiadna zo skutkových podstát bezdôvodného obohatenia. Ak teda na strane súdneho exekútora bezdôvodné obohatenie nevzniklo, žalobcovia sa svojho nároku titulom bezdôvodného obohatenia domáhať voči nemu nemohli, a preto nemožno hovoriť o konkurencii tohto nároku s nárokom na náhradu škody. V tejto súvislosti súd prvej inštancie poukázal aj na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp.zn. III. ÚS 424/2023 zo dňa 25. 01. 2024, v ktorom poukázal na vzťah medzi exekútorom a poškodeným v exekučnom konaní v intenciách rozhodnutia najvyššieho súdu R 74/2016 (sp. zn. 3Cdo/75/2015 z 23. marca 2016). Predmetné rozhodnutie vo svojej právnej vete rieši to, že zodpovednosť súdneho exekútora za škodu podľa Exekučného poriadku a zodpovednosť štátu za škodu podľa zákona o zodpovednosti za škodu, ktorá bola spôsobená exekútorom pri jeho činnosti, sa vzájomne nevylučujú a žiadna nemá prioritu (ide o rozhodnutie relevantné pre exekučné konania začaté do 31. marca 2017).

1.13. K nálezu Ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 165/2012, na ktoré poukazovala žalovaná, súd prvej inštancie dodal, že ústavný súd konštatoval, že: „postavenie súdneho exekútora v exekučnom konaní v súvislosti s rozhodovaním o trovách exekúcie alebo odmene súdneho exekútora je potrebné posudzovať odlišne od jeho postavenia vykonávateľa verejnej moci, ktoré má pri realizácii úkonov exekučného konania“. V konaní, v ktorom exekučný súd rozhoduje o trovách exekúcie a odmene exekútora, je exekútor účastníkom konania. „Pokiaľ ide o odmenu súdneho exekútora, súdny exekútor koná vo vlastnom mene, na vlastný účet, a preto môže byť v tomto postavení subjektom zodpovedným z bezdôvodného obohatenia.“ Tento záver však ústavný súd konštatoval práve vo vzťahu k skutkovej situácii, kde sa na exekútora hľadelo ako na účastníka konania v časti trov konania exekútora, nie ako na vykonávateľa verejnej moci (a takto to aj vyplýva zo zverejnenej právnej vety).

1.14. Súd prvej inštancie na základe všetkých uvedených skutočností konštatoval, že všetky predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci, pokiaľ ide o nárok titulom majetkovej ujmy boli preukázané, preto zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcom majetkovú škodu vo výške 2 279,47 eura. Zároveň im priznal aj nimi požadovaný úrok z omeškania vo výške 8,65% ročne zo sumy 2 279,47 eura od 07. 10. 2022 do zaplatenia, t.j. odo dňa doručenia oznámenia o neuspokojení ich nároku zo strany žalovanej v predbežnom prejednaní. Úrok z omeškania je v súlade s ustanovením § 3 ods. 1 nariadenia, nakoľko úroková sadzba ECB ku dňu 07. 10. 2024 bola vo výške 3,65% ročne, zvýšenie o 5 percentuálnych bodov podľa tohto ustanovenia zakladá nárok vo výške 8,65% ročne.

1.15. Súd prvej inštancie zamietol návrh žalobcov na prerušenie konania, ktoré žiadali prerušiť do skončenia k vedeného na Mestskom súde Bratislava IV. pod sp.zn. 38Csp/35/2024, v ktorom sa domáhajú zaplatenia sumy 7 158,72 eura titulom bezdôvodného obohatenia veriteľa, získaného na základe spornej zmluvy o splátkovom úvere.

1.16. O nároku na náhradu trov konania v časti o zaplatenie sumy 2 279,47 eura s príslušenstvom rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 CSP a žalobcom v prvom a v druhom rade ako strane v konaní úspešnej v tejto časti v celom rozsahu, priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. O výške náhrady trov konania rozhodne súd samostatným uznesením podľa § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti tohto rozsudku. O nároku na náhradu trov konania v časti žaloby žalobcu prvom rade o zaplatenie sumy 2 500 eur s príslušenstvom rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 CSP a žalovanej, ako strane v konaní úspešnej v tejto časti, v celom rozsahu, priznal voči žalobcovi v prvom rade nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. O výške náhrady trov konania rozhodne súd samostatným uznesením podľa § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti tohto rozsudku. O nároku na náhradu trov konania v časti žaloby žalobkyne v druhom rade o zaplatenie sumy 2 500 eur s príslušenstvom rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 CSP a žalovanej, ako strane v konaní úspešnej v tejto časti, v celom rozsahu, priznal voči žalobkyni v druhom rade nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. O výške náhrady trov konania rozhodne súd samostatným uznesením podľa § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Rozsudok súdu prvej inštancie napadla odvolaním žalovaná a to v časti výroku II, výroku III., V., VII.. Dôvodil, že súd prvej inštancie že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b/ CSP) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP).

2.1. Žalovaná v podanom odvolaní dôvodila, že súd prvej inštancie pri posudzovaní a rozhodovaní o zodpovednostnom titule pochybil, taktiež pochybil pri posudzovaní náhrady majetkovej škody a existencii priamej a bezprostrednej príčinnej súvislosti, čo zakladá odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP. Zároveň namieta, že súd prvej inštancie napadnutý rozsudok v časti priznanej náhrady majetkovej škody, ako aj v časti posúdenia priamej a bezprostrednej príčinnej súvislosti nedostatočne odôvodnil, čím je naplnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP.

2.2. V danom prípade súd prvej inštancie nesprávne posudzoval ako otázku predbežnú postup súdu v exekučnom konaní, ktorý by sa v konečnom dôsledku mal prejavíť vo vydaní samotného rozhodnutia s konštatovaním záveru o neexistencii exekučného titulu a nezákonnosti, resp. neprípustnosti vedenia exekučného konania (nie vo veci porušenia povinnosti urobiť úkon!). Podľa žalovanej to predstavuje neprípustný zásah do skutkových okolností, ktoré sú v predmetnom exekučnom konaní objektívne dané, a to, že exekúcia vedená na Okresnom súde Levice pod sp.zn. 12Er/79/2012 bola skončená vrátením poverenia. Za situácie, že exekučné konanie bolo právoplatne skončené vrátením poverenia, nemôže byť otázka posúdenia existencie nesprávneho úradného postupu, ktorý v konečnom dôsledku vedie k záveru o neprípustnosti vedenia samotnej exekúcie, dodatočne riešená v súdnom konaní o náhradu škody. Žalovaná je toho názoru, že súd prvej inštancie týmto svojím postupom zasiahol do nezávislosti a nestrannosti vlastnej súdnej moci. Absencia rozhodnutia súdu o neprípustnosti, resp. nezákonnosti vedenia exekučného konania na základe vydaného poverenia Okresným súdom Levice v konaní sp.zn. 12Er/79/2012 je dôvodom na zamietnutie žaloby.

2.3. Žalovaná v priebehu konania poukazovala na skutočnosť, že postup súdu pri vydávaní poverenia nie je možné považovať za právno – aplikačný postup, ktorý má priame právne účinky na poškodeného, resp. žalobcov. Pokiaľ štátny orgán zisťuje či posudzuje predpoklady pre vydanie rozhodnutia, zhromažďuje podklady (dôkazy) pre rozhodnutie, hodnotí zistené skutočnosti, ide o činnosť priamo smerujúcu k vydaniu rozhodnutia, kedy prípadné nesprávnosti či vady tohto postupu sa potom prejavia práve v obsahu rozhodnutia a môžu byť posudzované jedine z hľadiska zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím (rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 31. 05. 2011, sp. zn. 6Cdo/115/2010). Táto argumentácia vychádza aj z dôvodovej správy k zákonu č. 514/2003 Z. z., v ktorej sa okrem iného uvádza, že „zákon nedefinuje pojem nesprávny úradný postup. V rámci uvedeného ustanovenia sa riešia tie prípady vzniku škôd, ktoré vznikli inou ako rozhodovacou činnosťou.“ Inak povedané postup Okresného súdu Levice pri preskúmaní žiadosti o vydanie poverenia, ktorý sa plne prejavil vo vydaní poverenia, nie je v zmysle zák. č. 514/2003 Z. z. spôsobilý predstavovať nesprávny úradný postup, ktorým by mohla byť žalobcom spôsobená akákoľvek škoda a preto je rozsudok v tejto časti nesprávny, založený na nesprávnom právnom posúdení veci, ktoré je v rozpore s ustálenou

rozhodovacou praxou dovolacieho súdu, čím došlo k naplneniu odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP.

2.4. Opakovane odvolateľka poukázala na to, že poverenie na výkon exekúcie nevykazuje priame právne účinky voči osobe povinného, takéto účinky vykazuje len voči osobe súdneho exekútora. Nesprávnym úradným postupom exekučného súdu nie je vydanie poverenia na vykonanie exekúcie. Preto sa nemôže stotožniť s názorom súdu prvej inštancie o nesprávnom úradnom postupe Okresného súdu Levice spočívajúcom v nedostatočnom preskúmaní exekučného titulu pri rozhodovaní o návrhu na vydanie poverenia ako právnom titule zakladajúcom právo na náhradu škody podľa § 9 zákona č. 514/2003 Z.z. Samotné vydanie poverenia exekútorovi na výkone exekúcie nemohlo samo o sebe v žiadnom prípade spôsobiť akúkoľvek škodu. V tejto súvislosti poukázala na uznesenie ÚS SR sp.zn. III. ÚS 45/2008.

2.5. Ďalej žalovaná v podanom odvolaní dôvodila, že ak by žalobcovia, ako povinní, podali námietky voči upovedomeniu o začatí exekúcie a boli by už v nich tvrdili skutočnosti, ktoré nakoniec viedli k vyhláseniu exekúcie za neprípustnú a k jej zastaveniu, musel by sa súd nimi zaoberať. Práve z dôvodu, že upovedomenie o začatí exekúcie je prvým úkonom v rámci exekučného konania, ktoré môže voči povinným vyvolať právne účinky, je spôsob a intenzita hájenia svojich práv voči nemu zo strany žalobcov relevantná. Opačný právny záver súdu prvej inštancie preto predstavuje nesprávne právne posúdenie veci. Žalovaná je preto toho názoru, že žalobcovia, ako povinní nepostupovali v exekúcii s dostatočnou opatrnosťou a nedostatočne hájili svoje práva, čím prispeli k tomu, že exekúcia vôbec prebiehala a za tejto situácie nemôžu zavinenie za vznik škody pripisovať nesprávnemu úradnému postupu. Keďže žalobcovia nepreukázali, že by si uplatnili voči doručenému upovedomeniu o začatí exekúcie riadny opravný prostriedok - námietky voči exekúcii, nemožno mať za splnený predpoklad pre vznik nároku na náhradu škody podľa § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. Žalobu bolo preto potrebné zamietnuť už z dôvodu absencie akéhokoľvek zásahu orgánu verejnej moci vo veci žalobcov, bez potreby skúmania splnenia podmienky vzniku škody a existencie príčinnej súvislosti medzi neexistentným zásahom a tvrdenou škodou.

2.6. Žalovaná sa nestotožnila ani so záverom súdu prvej inštancie v časti priznanej náhrady majetkovej škody a je toho názoru, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil, že žalobcovia sa nemohli domáhať vydania bezdôvodného obohatenia od súdneho exekútora, čím je daný odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP. Súdny exekútor môže byť subjektom, ktorý sa môže bezdôvodne obohatiť, osobitne za situácie, ak sa toto obohatenie týka jeho odmeny a trov. Odmena exekútora za výkon exekučnej činnosti predstavuje odplatu poskytovanú súdnemu exekútorovi za výkon jeho činnosti, ktorú si exekútor uplatňuje vo vlastnom mene, na vlastný účet a sám za seba, preto nemožno v otázke odmeny exekútora argumentovať jeho postavením ako vykonávateľom verejnej moci.

2.7. Žalovaná v podanom odvolaní dôvodila tiež tým, že už v priebehu konania poukázala na to, že návrh na odklad a zastavenie exekúcie bol súdu doručený až dňa 16. 02. 2015 a 20. 02. 2015, avšak iba žalobcom v prvom rade, pričom žalobkyňa v druhom rade bola pasívna. Ďalej uviedla, že priamou príčinou vzniku exekučného konania bolo to, že žalobcovia si nespĺnili svoj záväzok riadne a včas. Nie je preto možné hovoriť o vzniku exekučných trov a následnom z menšení majetku v jedinej a priamej príčinnej súvislosti s vydaním poverenia na výkon exekúcie, resp. s nesprávnym úradným postupom súdu. Súd prvej inštancie však v odôvodnení napadnutého rozsudku na uvedenú argumentáciu rezignoval, s uvedenými námietkami žalovanej sa nezaoberal, čo spôsobuje zmätočnosť a nepreskúmateľnosť rozhodnutia v časti priznanej náhrady majetkovej škody, ako aj v časti posúdenia existencie priamej a bezprostrednej príčinnej súvislosti. Tým je daný odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP.

2.8. Žalovaná sa nestotožnila ani s výrokmi o náhrade trov konania. Súd prvej inštancie rozhodol tromi samostatnými výrokmi. S rozdelením náhrady trov konania na majetkovú a nemajetkovú časť sa žalovaná nestotožnila a je toho názoru, že pre takýto spôsob rozhodovania primárne neexistuje právny základ v procesnej právnej úprave a rozhodnutie o trovách konania samostatnými výrokmi vo vzťahu ku každému nároku spôsobí neprehľadnosť a zmätočnosť pri rozhodovaní o konkrétnej výške trov konania na strane žalovanej a žalobcov. Zároveň bude takýto výrok súdu v praxi nevykonateľný a neaplikovateľný. Z takto priznanej náhrady trov konania nie je možné jednoznačne určiť, ako sa následne bude postupovať pri vyčíslení náhrady trov za jednotlivé úkony. Záver o náhrade trov konania prijatý súdom prvej inštancie tak neumožňuje strane sporu posúdiť, či je strana sporu

v konkrétnom výroku úspešná alebo neúspešná a spôsobuje stav právnej neistoty takého rozsahu, že ho je možné považovať za porušenie práva na spravodlivý proces, čo je odvolacím dôvodom podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP a rozsudok je tiež aj v tejto časti založený na nesprávnom právnom posúdení veci, čo je odvolacím dôvodom podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP. Poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 7Cdo/339/2021, Krajského súdu Bratislava sp.zn. 14Co/75/2024, Ústavného súdu SR sp.zn. III. ÚS 115/2023, III. ÚS 430/2020. V súlade so znením ustanovenia § 255 CSP za základ uplatneného nároku možno považovať sumu 7 279,47 eura. Úspech žalobcov v konaní tak predstavuje spolu 31,32%, keď v konaní mali úspech len v priznanej náhrade majetkovej škody vo výške 2 279,47 eura (2 279,47 eura zo 7 279,47 eura). Úspech žalovanej tak logicky predstavuje 68,68%, keďže súd žalobu v časti uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v celom rozsahu zamietol (5 000 eur zo 7 279,47 eura). Celkový (čistý) úspech žalovanej tak predstavuje 37,36% (68,68% - 31,32%). S prihliadnutím na uvedené by mal potom súd dospieť k záveru, vyjadrenom v jednom výroku, že žalovaná má voči žalobcom nárok na náhradu trov konania v rozsahu 37,36%. Uvedený postup by bol bezpochyby v záujme spravodlivého usporiadania vecí a zároveň by bol postupom zákonným v zmysle § 255 ods. 1, ods. 2 CSP.

2.9. Navrhuje, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v časti výroku II., výroku III., V., VII. zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

3. Rozsudok súdu prvej inštancie napadli aj žalobcovia v prvom a v druhom rade, a to konkrétne voči výrokom IV., V., VI. a VII., ktorými súd zamietol ich žalobu v časti náhrady nemajetkovej ujmy a v časti súvisiacich trov konania. Dôvodili tým, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d/ CSP) a súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ CSP).

3.1. Žalobcovia v prvom a v druhom rade sa nestotožnili s argumentáciou súdu prvej inštancie, ktorou nezhliadol dôvod na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorú si v konaní uplatnili. Dôvodili, že už iba samotná skutočnosť, že exekúcia bola vedená voči žalobcom po dobu viac ako 10 rokov, predstavuje intenzívny zásah do ich osobnostných a majetkových práv. Žalobcom bola v rámci exekúcie vymožená celá pohľadávka veriteľa, pričom táto exekúcia nemala byť ani len začatá, nie ešte aby došlo k vymoženiu akýchkoľvek finančných prostriedkov. Je zrejmé, že tento stav spôsobil Okresný súd Levice, keď svojim nesprávnym úradným postupom vydal poverenie na vykonanie exekúcie a túto následne nezastavil ani na návrh žalobcu v prvom rade. Žalobcovia nemali k dispozícii iné prostriedky procesnej obrany ako tie, ktoré využili. Súd prvej inštancie nezohľadnil ani skutočnosť, že v rámci exekúcie bola vymožená v prospech oprávneného suma vo výške 9 438,19 eura, z toho trovy exekúcie predstavujú sumu 2 279,47 eura a v prospech oprávneného suma 7 158,72 eura. Vzhľadom na to, že predmetná exekúcia ani nemala byť vedená, trvala po dobu 11 rokov, v dôsledku nesprávneho úradného postupu bolo žalobcom vymožených takmer 10 000 eur, nie je možné konštatovať, že exekúcia nemala vplyv na ich život a nespôsobila reálne zmenšenie ich majetku, čo sa odrazilo aj na možnosti zabezpečovania ich vlastných potrieb. Žalobcovia uviedli, že si museli uťahovať opasky, obdobie exekúcie bolo pre nich depresívne, psychicky náročné, žalobkyňa v druhom rade istú dobu nemala zamestnanie a práve to bolo pre ňu náročnejšie. Z príjmu žalobcu v prvom rade boli vykonávané zrážky zo mzdy a to v rámci viacerých exekúcií. Z tohto jediného príjmu bolo v rámci exekúcie ukracované. Žalobcovia síce neuvádzali konkrétne, v ktorých bol obmedzený ich každodenný život, ale práve z ich vyjadrení je možné vnímať pocit, ktorý žalobcovia z uvedeného obdobia mali. Bolo to obdobie plné strachu a stresu, pričom si museli ukracovať každodenné potreby. Trvajú na tom, že samotné konštatovanie nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Levice nie je postačujúce a nie je možné ho napraviť inak. Žalobcovia sú toho názoru, že vznik nemajetkovej ujmy dostatočne preukázali, pričom výška náhrady a jej posúdenie je v kompetencii súdu. Účelom ustanovenia § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. je práve spravodlivé zadostučinenie v dôsledku zásahu do osobnostných a majetkových práv žalobcov. Odmietnutie priznania nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je popretím účelu tohto ustanovenia.

3.2. Žalobcovia v prvom a v druhom rade ďalej v podanom odvolaní namietajú nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku v tejto časti, čím sa rozsudok stal nepreskúmateľným. Súd prvej inštancie neuviedol rozhodujúce skutočnosti, pre ktoré nevyhovel žalobe žalobcov v rozsahu náhrady nemajetkovej ujmy, nezohľadnil intenzitu tohto zásahu a ani jeho dĺžku. Toto rozhodnutie nespĺňa parametre riadne a dostatočne odôvodneného rozhodnutia, keď súd prvej inštancie neuviedol žiadne

relevantné dôvody, pre ktoré žalobu zamietol. Napádané rozhodnutie vykazuje znaky arbitrárnosti a svojvôle a odôvodnenie nie je v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP.

3.3. Žalobcovia v prvom a v druhom rade navrhujú, aby odvolací súd zrušil výrok IV., V., VI. a VII. Napadnutého rozsudku a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie.

4. Žalovaná k odvolaniu žalobcov v prvom a v druhom rade v písomnom vyjadrení uviedla, že z podaného odvolania nevyplýva, aká vada konania mala byť naplnená. Žalobcovia poukazujú iba na nedostatočne odôvodnené rozhodnutie v časti zamietnutia náhrady nemajetkovej ujmy. Žalovaná zdôrazňuje, že sa plne stotožňuje s rozhodnutím súdu prvej inštancie, s jeho odôvodnením vo vzťahu k posúdeniu a následnému zamietnutiu uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy. Rozsudok v tejto časti obsahuje dostatočné a preskúmateľné odôvodnenie.

4.1. Žalovaná ďalej poukazuje na skutočnosť, že nárok na náhradu nemajetkovej ujmy nevzniká automaticky, jej vznik nemožno odôvodňovať tvrdeným vznikom majetkovej škody v tomto konaní a všeobecné tvrdenia nemôžu hodnoverným spôsobom preukázať existenciu konkrétnych negatívnych dopadov u žalobcov a tým vznik nemajetkovej ujmy a dôvodnosť výšky uplatnenej náhrady. V konaní o nároku na náhradu nemajetkovej ujmy sú práve žalobcovia zaťažení dôkazným bremenom ohľadom vzniku nemajetkovej ujmy a výšky jej náhrady, pričom musia preukázať konkrétny negatívny prejav nemajetkovej ujmy vo svojej osobnostnej sfére. Dôvodom na zamietnutie uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy bolo neunesenie dôkazného bremena zo strany žalobcov. Poukázala na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 9Cdo/259/2021, 6Cdo/44/2017, 7cdo/145/2011, 2Cdo/30/2019, 2Cdo/68/2017, 8Cdo/191/2020, 4Cdo/19/2020, 7Cdo/263/2020, 5Cdo/58/2021, zo záverov ktorých vyplýva, že žalobca, domáhajúci sa náhrady nemajetkovej ujmy musí na konkrétnych skutkových okolnostiach preukázať, že škoda mu skutočne vznikla, že zásah nielen mohol, ale aj skutočne vyvolal následnú reakcie v jeho súkromnom živote vrátane kvality života, v rodinnom prostredí, profesionálnej sfére, či v inom prostredí. Len ak sú tieto skutočnosti nesporne preukázané, súd môže skonštatovať, že žalobca uniesol bremeno tvrdenia, ako aj bremeno dôkazu a vyvodíť z toho jeho úspech v konaní. Samotná skutočnosť, že žalobcovia sa nestotožňujú s vyhodnotením vykonaného dokazovania zo strany súdu prvej inštancie, automaticky neznamena, že došlo k naplneniu odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f/ CSP.

4.2. Žalovaná sa nestotožnila ani s argumentáciou žalobcov v prvom a v druhom rade týkajúcej sa nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozsudku v časti zamietnutia ich návrhu na náhradu nemajetkovej ujmy. Je toho názoru, že súd prvej inštancie nepriznanie náhrady nemajetkovej ujmy zrozumiteľným spôsobom zdôvodnil, uviedol prečo tvrdenia žalobcov ohľadom negatívnych následkov nemal preukázané, zdôvodnil, akým spôsobom vyhodnotil dôkazy prezentované žalobcami. Len samotné tvrdenia žalobcov, že náležite preukázali rozsah nepriaznivých následkov vo svojich životoch, žiadnym relevantným spôsobom nespochybujú závery súdu prvej inštancie, ku ktorým dospel na základe riadneho a podrobného dokazovania a jeho vyhodnotenia. Závery súdu prvej inštancie ohľadom nepriznania náhrady nemajetkovej ujmy sú teda riadne odôvodnené a zohľadňujú osobitosti daného prípadu.

5. Žalobcovia v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovanej uviedli, že nárok na náhradu majetkovej škody žalobcov bol v konaní dostatočným spôsobom preukázaný a podporený právnou úpravou, jej logickým a gramatickým výkladom, ako aj aktuálnou rozhodovacou praxou súdov. Odvolanie žalovanej je v celom rozsahu nedôvodné, zavádzajúce a v rozsiahlej miere dezinterpretujúce závery súdu v napádanom rozhodnutí, ale aj právnou úpravu a rozhodovaciu prax súdov.

5.1. Žalovaná sa účelovo snaží o dezinterpretáciu judikátu Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo/127/2018. Zákon 514/2003 Z.z. v ustanovení § 2 písm. b/ vymedzuje základné pojmy, z ktorých jedným z nich je aj vymedzenie orgánu verejnej moci. V tomto kontexte je potom zrejmé, že aplikovanie judikátu R 2/2021 je absolútne dôvodné a aplikovateľnosť tohto rozhodnutia nie je možné spochybníť. Aj ďalšie tvrdenia žalovanej sú zavádzajúce, nakoľko napádané rozhodnutie žiadnym spôsobom nepredstavuje neprípustný zásah do skutkových okolností. Exekučný súd mal povinnosť pred vydaním poverenia preskúmať exekučný titul, čo sa v prejednávanej príhode nestalo. Povinnosť vyplývala z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, ale aj z rozhodovacej praxe súdov, napr. z uznesenia NS SR sp.zn. 3Cdo/146/2011, Ústavného súdu SR sp.zn. IV. ÚS 55/2011. Postupom, keď exekučný súd nepreskúmal

exekučný titul, sa dopustil nesprávneho úradného postupu. Túto skutočnosť konštatoval aj Krajský súd v Nitre v zrušujúcom rozhodnutí sp.zn. 12CoE/5/2023. Súd prvej inštancie správne konštatoval, že Okresný súd Levice nedodrжал povinnosť ex offio preskúmať súlad/rozpor exekučného titulu, ktorá mu priamo vyplývala z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Len subjektívny nesúhlas žalovanej s rozhodnutím súdu v tejto časti automaticky nezakladá dôvod pre zamietnutie žaloby.

5.2. V ďalšej argumentácii žalovaná účelovo oddeľuje postup súdu smerujúci k vydaniu poverenia od samotnej exekúcie, akoby vydanie poverenia v podstate nemalo žiadne právne účinky, nemalo pre povinného žiadnu relevanciu, nezaložilo žiadnu zodpovednosť exekučného súdu. Žalovanou uvádzaná argumentácia o nepreukázaní predpokladu vzniku nároku na náhradu škody je mylná. Škoda žalobcom vznikla v dôsledku nesprávneho úradného postupu zo strany súdu, teda povinnosť vyplývajúca z ustanovenia § 6 ods. 2 žalobcom ani nevznikla a nezaväzovala ich. Rovnako tak s ohľadom na vydanie overenia na vykonanie exekúcie, nie je rozhodnutím v pravom slova zmysle, ale ide o procesný postup. Rovnako je týmto procesným úkonom i upovedomenie o začatí exekúcie. Ustanovenie § 6 ods. 2 zákona 514/2003 Z.z. odkazuje na opravný prostriedok proti nezákonnému rozhodnutiu a nie proti nezákonnému postupu, preto ani v prípade, ak by nezákonnosť voči žalobcom mala nastať až vydaním upovedomenia o začatí exekúcie, pre vznik škody by sa nevyžadovalo preukázanie splnenia povinnosti podľa § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. Poukázali na rozhodnutie NS SR sp.zn. 6Cdo/124/2012. Dodali, že exekučný súd postupoval v rozpore so zákonom a rozhodovacou praxou súdov, keď ignorujúc kogentnú právnu úpravu nepodrobil rozhodcovský rozsudok kontrole a napriek tomu vydal poverenie na vykonanie exekúcie, ktoré vzhľadom na rozhodnutie Krajského súdu Nitra sp.zn. 12CoE/5/2023 a prejudiciálne posúdenie súdu prvej inštancie v tomto konaní, nemalo byť vydané. Žalobcovia trvajú na tom, že vo veci konajúci súd správne posúdil postup súdu ako nesprávny úradný postup, ktorým vznikla žalobcom majetková škoda.

5.3. Žalovaná v podanom odvolaní opätovne poukazuje na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp.zn. II. ÚS 165/2012 napriek tomu, že už súd prvej inštancie konštatoval nerelevantnosť použitia tohto rozhodnutia na prejednávaný prípad. Taktiež sa nestotožnili s argumentáciou žalovanej, týkajúcej sa náhrady trov konania. Dôvodia, že ide iba o jej subjektívnu nespokojnosť.

6. Žalobcovia v písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalovanej k ich odvolaniu iba poukázali na skutočnosť, že samotná exekúcia je objektívne zásahom do majetkovej sféry povinnej osoby, v prejednávanej veci o to viac, že ňou boli postihnutí manželia a exekúcia priamo zasiahla do majetkovej sféry ich rodiny, rodinného rozpočtu. Predmetná exekúcia pritom nemala byť ani začatá. Už tieto skutkové okolnosti, ako aj vymoženie celej pohľadávky, vrátane trov exekúcie predstavujú intenzívny zásah do práv žalobcov. Žalobcovia svoje tvrdenia preukázali v konaní, pričom ich súd prvej inštancie vôbec nezohľadnil a závery súdu prvej inštancie nemajú oporu v skutkovom stave ani vo vykonanom dokazovaní.

7. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku, zákon číslo 160/2015 Z.z., ďalej len „CSP“), po zistení, že odvolania boli podané stranami v častiach, v neprospech ktorých bolo rozhodnutie vydané a v zákonom stanovenej lehote (§ 359, § 362 ods. 1 CSP) a zistení, že odvolania spĺňajú náležitosti § 363 a nasl. CSP, preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 ods. 1 CSP, § 380 ods. 1 CSP), skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (383 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania, s verejným vyhlásením rozsudku (§ 385 ods.1, § 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcov v prvom a v druhom rade v časti nepriznania náhrady nemajetkovej ujmy, ako aj odvolanie žalovanej vo vyhovujúcej časti, nie sú dôvodné. Súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav a vec správne posúdil po právnej stránke, preto odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Odvolací súd zmenil podľa § 388 CSP rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti náhrady trov konania.

8. Predmetom konania v danej veci je žaloba žalobcov v prvom a v druhom rade, ktorou sa domáhajú náhrady majetkovej škody a náhrady nemajetkovej ujmy za nesprávny úradný postup Okresného súdu Levice, ktorého sa mal dopustiť tým, že pred vydaním poverenia súdnemu exekútorovi neskúmal exekučný titul, či je v súlade so zákonom. Keďže na základe neplatného exekučného titulu bola vykonaná exekúcia a dlžná suma pre oprávneného bola v plnom rozsahu vymožená, vznikla žalobcom v prvom a v druhom rade škoda v podobe vymožených trov exekúcie v sume 2 279,47 eura. Zároveň žiadajú nahraďiť nemajetkovú ujmu vo výške 5 000 eur z dôvodu utrpenej ujmy v podobe výkonu exekúcie a zníženia ich majetkových pomerov, utrpenej najmä psychickej ujmy.

8.1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie návrh žalobcov v prvom a v druhom rade na prerušenie konania zamietol. Žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcom v prvom a v druhom rade spoločne a nerozdielne sumu 2 279,47 eura s úrokom z omeškania vo výške 8,65% ročne od 07. 10. 2024, v časti náhrady nemajetkovej ujmy žalobu žalobcov zamietol. Dôvodil predovšetkým tým, že v dôsledku nepreskúmania exekučného titulu, ktorým bol rozhodcovský rozsudok exekučným súdom pred vydaním poverenia, došlo na základe vydaného poverenia súdnemu exekútorovi k výkonu exekúcie a exekúcia bola zastavená až v dôsledku vymoženía pohľadávky napriek tomu, že odvolací súd zrušil uznesenie exekučného súdu, ktorým zamietol žiadosť povinného v prvom rade na zastavenie exekúcie a vyhlásenie exekúcie za neprípustnú. V danom prípade teda k výkonu exekúcie vôbec nemalo dôjsť, ak by exekučný súd riadne preskúmal súlad exekučného titulu so zákonom. Nemajetkovú ujmu zamietol z dôvodu, že žalobcovia v prvom a v druhom rade neunesli dôkazné bremeno svojich tvrdení o neprimeranom zásahu do ich osobnostných práv v dôsledku výkonu exekúcie.

8.2. Rozsudok súdu prvej inštancie napadli odvolaním žalobcovia v prvom a v druhom rade a to v časti týkajúcej sa zamietnutia ich žaloby na náhradu nemajetkovej ujmy. Dôvodili tým, že už samotný výkon exekúcie je náročný tak po materiálnej, ako aj psychickej stránke, zasiahol do ich osobnostných práv, ktoré skutočnosti v priebehu konania jednak tvrdili a tým aj preukázali. Počas trvania exekúcie si museli uľahovať opasky, nakoľko žalobkyňa v druhom rade bola určitý čas bez zamestnania a celá rodina mala iba príjem zo zamestnania žalobcu v prvom rade, čo bolo hlavne psychicky veľmi náročné. Žiadajú v tejto časti zrušiť napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a rozhodnutie.

8.3. Rozsudok súdu prvej inštancie napadla odvolaním aj žalovaná. Namietala nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku, nedostatočné odôvodnenie a nesprávnosť argumentácie súdu prvej inštancie. Dôvodila tým, že exekúcia v danom prípade nebola vyhlásená za neprípustná, nebola zastavená z tohto dôvodu, ale bola zastavená z dôvodu vymoženía pohľadávky. Taktiež sa nestotožnila s tým, že súd prvej inštancie ako predbežnú otázku riešil otázku postupu súdu v exekučnom konaní. Namietala, že nesprávnym úradným postupom exekučného súdu nie je vydanie poverenia na vykonanie exekúcie. Nestotožnila sa so záverom súdu prvej inštancie o nesprávnom úradnom postupe exekučného súdu. Žalovaná namietala nesprávne právne posúdenie aj v časti priznanej náhrady škody žalobcom v prvom a v druhom rade s tým, že žalobcovia vznik majetkovej škody relevantným spôsobom nepreukázali. Je toho názoru, že žalobcovia sa mali domáhať vydania bezdôvodného obohatenia zo strany súdneho exekútora. Žalovaná sa nestotožnila ani s výrokom súdu prvej inštancie o náhrade trov konania.

9. Podľa § 387 ods.1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa ods. 2 citovaného ustanovenia, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

10. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, konania, ktoré mu predchádzalo, odvolania žalobcov a žalovanej, súc viazaný dôvodmi podaných odvolaní, dospel k záveru, že v danej veci súd prvej inštancie vykonal dostatočné dokazovanie, jednotlivé dôkazy vyhodnotil a na ich závere vec aj správne právne posúdil. Následne vo veci rozhodol napadnutým rozsudkom, s ktorým sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil a preto ho podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Zároveň odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie podľa § 220 CSP rozsudok aj v dostatočnej miere a správne tak po právnej, ako aj skutkovej stránke odôvodnil, s ktorým odôvodnením sa v plnom rozsahu stotožnil a preto na správnosť týchto dôvodov ďalej, podľa § 387 ods. 2 CSP, iba poukazuje.

10.1. Odvolací súd iba poznamenáva, že je potrebné mať na zreteli, že konanie pred súdom prvej inštancie a odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Ak preto následne odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie.

11. Ustanovením § 387 CSP je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie a to po skutkovej ako aj právnej stránke; ak sa odvolací súd čo i len čiastočne nestotožní s týmito závermi, neprichádza do úvahy vypracovanie skráteného odôvodnenia. Môže síce doplniť dôvody uvedené v rozhodnutí súdu prvej inštancie, toto doplnenie však nemôže byť v rozpore so závermi súdu prvej inštancie, môže ho iba dopĺňať v tom zmysle, že závery odvolacieho súdu iba podporia odôvodnenie súdu prvej inštancie. Odvolací súd musí odpovedať na podstatné a právne dôvody odvolania a nemôže sa obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplniť ďalšie dôvody.

12. Obaja odvolatelia v podaných odvolaniach namietajú nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku, žalobcovia v prvom a v druhom rade v časti nepriznanej náhrady nemajetkovej ujmy a žalovaná vo vyhovujúcej časti priznania náhrady majetkovej škody. Odvolací súd preto pred predtým, ako preskúmal napadnutý rozsudok, skúmal, či súd prvej inštancie nezaťažil konanie vadou konania, namietanou stranami sporu, spočívajúcou v nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie.

12.1. Žalobcovia, ako aj žalovaná, vo svojich odvolaniach namietajú nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku, dôvodiac jeho nedostatočným odôvodnením, v čom vidia procesnú vadu konania v zmysle § 365 ods. 1 písm. b/ CSP. Odvolací súd poukazuje na stálu rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, v danom prípade konkrétne na rozhodnutie sp.zn. 3Cdo 118/2016, v ktorom dovolací súd uviedol, že: „nepreskúmateľnosť rozhodnutia bola už dávnejšou judikatúrou najvyššieho súdu (R 111/1998) považovaná za procesnú vadu („inú vadu konania“), nezakladajúcu prípustnosť dovolania. Správnosť takého nazerania na právne dôsledky nepreskúmateľnosti potvrdili viaceré rozhodnutia ústavného súdu o sťažnostiach proti tým rozhodnutiam najvyššieho súdu, ktoré zotrvali na právnych záveroch súladných s R 111/1998 (viď napríklad rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015 a III. ÚS 288/2015). Ústavný súd v náleze z 30. januára 2013 sp. zn. III. ÚS 551/2012 konštatoval, že „sa väčšinovým názorom svojich senátov priklonil k tej judikatúre najvyššieho súdu, ktorá prijala záver, že nedostatok riadneho odôvodnenia rozsudku nezakladá vadu konania podľa § 237 O.s.p., ale len tzv. inú vadu konania podľa § 241 ods. 2 písm. b/ OSP.“. Obdobne argumentoval ústavný súd v uznesení zo 14. januára 2015 sp. zn. III. ÚS 1/2015 a tiež v uznesení z 26. augusta 2015 sp. zn. I. ÚS 364/2015. Na rokovaní občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté zjednocujúce stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ OSP. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ OSP“. Toto stanovisko, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016.

12.2. Odvolací súd v tejto súvislosti poznamenáva, že obsah spisu nedáva žiadny podklad pre to, aby sa na daný prípad uplatnila druhá veta tohto stanoviska, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003).“

12.3. Žalobcovia v podanom odvolaní namietajú tiež arbitrárnosť napadnutého rozsudku v časti nepriznanej náhrady nemajetkovej ujmy. V tejto súvislosti, ale tiež aj v súvislosti s namietanou nepreskúmateľnosťou napadnutého rozsudku, jeho nedostatočného odôvodnenia, odvolací súd tiež poukazuje na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorý vo viacerých svojich rozhodnutiach, ale napr. aj v rozhodnutí sp.zn. III. ÚS 44/2022 uviedol, že arbitrárnosť sa v zásade môže prejavovať vo dvoch podobách. Procesná arbitrárnosť je hrubým alebo opakovaným porušením zásadných ustanovení právnych predpisov upravujúcich postup orgánu verejnej moci, hmotnoprávna arbitrárnosť sa prejavuje ako extrémny nesúlad medzi právnym základom pre rozhodovanie vecí a závermi orgánu verejnej moci, ktoré sú vo vzťahu k tomuto právnemu základu neobhájiteľné všeobecne akceptovateľnými výkladovými

postupmi (II. ÚS 576/2012). Z judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že arbitrárnosť všeobecných súdov je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prejednávanych prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (napr. IV. ÚS 115/03). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak sa zistí taká interpretácia a aplikácia právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

12.4. Uvedené stanovisko sa vzťahuje aj vady konania pred súdom prvej inštancie, na ktoré odvolací súd musí prihliadať aj bez návrhu. Civilný sporový poriadok, upravuje odvolací dôvod, odňatie možnosti konať pred súdom v ustanovení § 365 ods.1 písm. b/ CSP, a po jeho zistení umožňuje odvolaciemu súdu podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP napadnuté rozhodnutie zrušiť. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku v danej veci však nezistil žalobcami ani žalovanou namietanú vadu konania, pretože rozhodnutie súdu prvej inštancie obsahovalo náležitosti § 220 ods. 2 CSP, obsahovalo dôvody a úvahy, na základe ktorých v danej veci rozhodol. Súd prvej inštancie sa v napadnutom rozsudku podrobne zaoberal splnením podmienok pre konštatovanie nesprávneho úradného postupu, zaoberal sa existenciou a teda samotným nesprávnym úradným postupom, vyhodnotil existenciu škody, ako aj existenciu príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody žalobcom. Na druhej strane správne rozhodol aj v časti náhrady nemajetkovej ujmy a toto svoje rozhodnutie aj dostatočným spôsobom, jasne a zrozumiteľne odôvodnil. Súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku reagoval aj na podstatné námietky strán sporu prednesených v rámci konania.

12.5. Námietku žalobcov a žalovanej, týkajúcu sa nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia a následného odňatia možnosti strane sporu konať pred súdom, vyhodnotil ako účelovú a neopodstatnenú.

13. Odvolací súd, stotožniac sa tak s výrokom napadnutého rozsudku, okrem výroku o náhrade trov konania, ako aj jeho dostatočným a podrobným odôvodnením, viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania, iba na zdôraznenie správnosti tohto rozhodnutia dodáva:

14. Podľa zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (č. 514/2003 Z. z.), zodpovedá štát za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, tiež za vzniknutú nemajetkovú ujmu; tejto zodpovednosti sa nemôže zbaviť (§ 3 ods. 2). Zadosťučinenie sa poskytne v peniazoch, ak nemajetkovú ujmu nebolo možné nahradiť inak a samotné konštatovanie porušenia práva by sa nejavilo ako dostačujúce. Pri stanovení výšky primeraného zadosťučinenia sa prihliadne najmä k osobe poškodeného, k závažnosti vzniknutej ujmy a k okolnostiam, za ktorých k nemajetkovej ujme došlo, závažnosti následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote a spoločenskom uplatnení (§ 17 ods. 2 a 3 cit. zákona). Štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom (§ 9 ods. 1 cit. zákona).

14.1. Ústavnoprávny základ nároku jednotlivca na náhradu škody spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom vychádza nielen z čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, ale aj z čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, teda z princípov materiálneho právneho štátu. Štát musí niesť absolútnu objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov verejnej moci, ktorým zasiahli do základných práv jednotlivca. Štát totiž nemá slobodnú vôľu, ale je povinný prísne a bezvýhradne dodržiavať právo (teda nie iba zákon) v jeho ideálnej (škodu nespôsobujúcej) interpretácii a aplikácii.

15. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku ďalej odvolací súd iba poznamenáva, že predpokladom vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, je súčasné, kumulatívne splnenie troch základných predpokladov, a to: 1/ nesprávny úradný postup, 2/ vznik škody ako majetkovej, či nemajetkovej ujmy, 3/ príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody.

15.1. Nesprávnym úradným postupom sa rozumie porušenie pravidiel pre správanie sa štátneho orgánu pri jeho činnosti a spravidla ide o postup, ktorý s rozhodovacou činnosťou nesúvisí. Podľa konkrétnych okolností môže ísť o akúkoľvek činnosť spojenú s výkonom právomoci štátneho orgánu, ak pri nej, alebo v jej dôsledku, dôjde k porušeniu pravidiel predpísaných právnymi normami pre správanie sa štátneho orgánu alebo k porušeniu poriadku určeného povahou a funkciou postupu. Nesprávnym úradným postupom je aj porušenie povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom určenej lehote. O „úradný“ postup ide vtedy, ak tak postupujú osoby, ktoré plnenia úlohy štátneho orgánu, a pokiaľ tento postup slúži výkonu štátnej (verejnej) moci. Všeobecne a v súlade s ustálenou súdnou praxou možno nesprávny úradný postup vymedziť tak, že ide o porušenie právnou normou ustanoveného predpísaného postupu štátneho orgánu, resp. o porušenie účelu postupu štátneho orgánu, ktorý - či už súvisí s rozhodovacou činnosťou štátneho orgánu, alebo s ňou nesúvisí – nenašiel svoj bezprostredný výraz vo vydanom rozhodnutí. Pod termín „postup“ možno subsumovať ako konanie (činnosť) štátneho orgánu, tak aj jeho nekonanie, nečinnosť, alebo opomenutie, (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4Cdo 24/2004, R 23/2011).

15.2. Posudzujúc danú vec v zmysle vyššie uvedenej súdnej praxe, odvolací súd, zhodne so súdom prvej inštancie konštatuje splnenie všetkých podmienok pre náhradu škodu žalovanému z titulu nesprávneho úradného postupu.

15.2.1. Prvá podmienka, existencia nesprávneho úradného postupu v danom prípade spočíva v tom, že Okresný súd Levice pred vydaním poverenia na výkon exekúcie (dňa 24. 05. 2012) nepreskúmal v dostatočnej miere súlad exekučného titulu so zákonom a súdnou praxou. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na sled udalostí v danej veci, v dôsledku ktorých je potrebné konštatovať nesprávny úradný postup Okresného súdu Levice. Poverenie na výkon exekúcie vydal Okresný súd Levice dňa 24. 05. 2012. Dňa 22. 03. 2017 rozhodoval súd o návrhu žalobcu v prvom rade na odklad exekúcie a na zastavenie exekúcie a jej vyhlásenie za neprípustnú, o ktorom návrhu rozhodoval vyšší súdny úradník, pričom oba návrhy zamietol. V dôsledku nesprávne obsadeného súdu (o návrhoch nemohol rozhodovať vyšší súdny úradník, ale sudca), bolo uznesenie zo dňa 22. 03. 2017 až dňa 12. 11. 2019 zrušené. Následne bolo o návrhoch žalobcu v prvom rade zo dňa 20. 02. 2015 rozhodnuté uznesením zo 07. 08. 2020 tak, že oba návrhy povinného boli zamietnuté. V dôsledku odvolania rozhodoval Krajský súd Nitra, ktorý uznesením zo dňa 16. 05. 2023 zrušil predmetné uznesenie Okresného súdu Levice a vec mu vrátil na ďalšie konanie, pričom konštatoval nesprávnosť postupu tohto súdu, keď nepodrobil súdnemu prieskumu exekučný titul, ktorým bol rozhodcovský rozsudok. Kým Okresný súd Levice opätovne rozhodol o návrhoch žalobcu v prvom rade (povinného), exekúcia bola ukončená vymožením pohľadávky a vrátením poverenia súdnym exekútorom dňa 18. 09. 2023.

15.2.2. V dôsledku toho, že Okresný súd Levice, ako súd exekučný, nepreskúmal správne a v dostatočnej miere exekučný titul (rozhodcovský rozsudok, právoplatný dňa 16. 06. 2011), v tom smere, či je spôsobilým titulom pre výkon exekúcie, čím porušil ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku sa jednoznačne dopustil nesprávneho úradného postupu. Predmetný rozhodcovský rozsudok, ktorý bol exekučným titulom, však bol vydaný v rozpore so zákonom. Ak by exekučný súd bol riadne preskúmal rozhodcovský rozsudok tak, ako mu to ukladal nielen zákon, ale aj už vtedy platná judikatúra (napr. uznesenie NS SR sp.zn. 3Cdo/122/2011, 3Cdo/146/2011, rozhodnutie Ústavného súdu SR sp.zn. IV. ÚS 55/2011), k výkonu exekúcie by vôbec nebolo došlo, nakoľko súd by musel zamietnuť žiadosť o vydanie poverenia. Skutočnosť, že Okresný súd Levice nepostupoval správne, keď nepreskúmal exekučný titul, a to aj s poukazom na skutočnosť, že v danom prípade v osobe povinných išlo o spotrebiteľov, bola konštatovaná aj v uznesení Krajského súdu Nitra sp.zn. 12CoE/5/2023, ktorým zrušil uznesenie Okresného súdu Levice, ktorým zamietol návrh povinného v prvom rade (v tomto prípade žalobcu v prvom rade) na odklad exekúcie a zastavenie exekúcie práve z dôvodu neplatnosti exekučného titulu. Súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku sa podrobne zaoberal splnením tejto podmienky, t.j. nesprávnym úradným postupom zo strany Okresného súdu Levice, v napadnutom rozsudku, konkrétne v bode 56., 59., 60. Odôvodnenie splnenia prvej podmienky pre konštatovanie nesprávneho úradného postupu a pre náhradu škody bolo súdom prvej inštancie uvedené v dostatočnej miere, bolo jasné, určité a zrozumiteľné. Súd prvej inštancie podrobne vysvetlil, akými úvahami sa riadil, prečo došlo k nesprávnemu úradnému postupom zo strany Okresného súdu Levice pred vydaním poverenia na výkon exekúcie a prečo tento postup súdu je možné charakterizovať ako nesprávny úradný postup. Odvolací súd sa s týmto záverom súdu prvej inštancie v plnom rozsahu stotožnil a na tieto dôvody tiež poukazuje.

15.3. Druhou podmienkou pre priznanie nároku na náhradu škody v dôsledku nesprávneho úradného postupu je existencia škody. Aj splnením tejto podmienky sa súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí zaoberal, konkrétne v bode 61., keď konštatoval, že z konečného vyúčtovania exekučného konania vznikla majetková škoda spočívajúca v prostredníctvom exekúcie vymožených trov súdneho exekútora. V tejto súvislosti je potrebné konštatovať, že je nesporné, že výkonom exekúcie, ktorá vôbec nemala byť vykonaná, vymožením trov exekúcie, došlo k zmenšeniu majetku žalobcov, ako povinných a to v rozsahu 2 279,47 eura, ktorá suma vyplýva z vyúčtovania súdneho exekútora. Vzhľadom na skutočnosť, že predmetná exekúcia vôbec nemala byť vykonaná, vymožením (zaplatením) tejto sumy súdnemu exekútorovi, vznikla žalobcom majetková škoda. Z tohto dôvodu bola splnená aj druhá podmienka pre náhradu škody, t.j. existencia majetkovej škody.

15.4. Treťou podmienkou, splnenie ktorej je nevyhnutné pre náhradu škody, je príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Otázka príčinnej súvislosti medzi určitým protiprávnym konaním a konkrétnou škodou je otázkou skutkovou. Jej existenciu zisťuje súd, ktorý so zreteľom na konkrétne okolnosti vyhodnocuje, či tu príčinná súvislosť je alebo nie. Pri riešení otázky príčinnej súvislosti je právnym posúdením veci vymedzenie, medzi akou ujmom (ako následkom) a akou skutočnosťou (ako príčinou) tejto ujmy má byť príčinná súvislosť zisťovaná. Pre posúdenie zodpovednosti za škodu má preto zásadný význam otázka, v čom konkrétne spočíva škoda (majetková ujma), za ktorú je požadovaná náhrada. Práve vo vzťahu medzi konkrétnou ujmom poškodeného (ak vznikla) a konkrétnym konaním škodcu (ak je protiprávne), prípadne inou skutočnosťou (ak bola tvrdená a preukázaná), sa zisťuje príčinná súvislosť.

15.4.1. Protiprávny úkon nemusí byť jedinou príčinou vzniku škody (kumulatívna kauzalita), stačí, že je jednou z príčin, a to príčinou dôležitou, podstatnou a značnou. Treba tiež rozlíšiť, či v konkrétnom prípade viac skutočností v jednom okamihu spolupôsobilo na vzniku toho istého škodlivého následku (konkurenčná kauzalita) alebo či jedna skutočnosť vylučuje druhú, prípadne či novou skutočnosťou došlo k prerušeniu pôvodného dejového sledu. V tejto súvislosti možno poukázať aj na Princípy európskeho deliktneho práva (Principles of European Tort Law - PETL), ktoré (ako dielo popredných predstaviteľov európskej civilistiky z prostredia akademickej obce i právnej praxe) právnický vymedzujú príčinnú súvislosť ako predpoklad zodpovednosti za škodu (porovnaj E. F., G. H. et al., Prokazování příčinné souvislosti multikauzálních škod, Univerzita Karlova v Prahe 2010, str. 89). Podľa týchto princípov, ak určitá skutočnosť viedla neodvratne k spôsobeniu škody, následná skutočnosť, ktorá by sama spôsobila tú istú škodu, nemôže byť braná do úvahy.

15.4.2. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba škodu izolovať zo všeobecných súvislostí a skúmať, ktorá príčina ju vyvolala. Pritom nie je rozhodujúce časové hľadisko, ale vecná súvislosť príčiny a následku; časová súvislosť ale napomáha pri posudzovaní vecnej súvislosti. V postupnom slede javov je každá príčina niečím vyvolaná (sama je následkom niečoho) a každý ňou spôsobený následok sa stáva príčinou ďalšieho javu. Zodpovednosť však nemožno robiť závislou na neobmedzenej kauzalite. Atribútom príčinnej súvislosti je totiž „priamosť“ pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo (bezprostredne) predchádza následku a vyvoláva ho. Vzťah príčiny a následku musí byť preto priamy, bezprostredný, neprerušovaný; nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba v dôsledku toho skúmať, či v komplexe skutočností prichádzajúcich do úvahy ako (priama) príčina škody existuje skutočnosť, s ktorou zákon spája zodpovednosť za škodu. Otázku príčinnej súvislosti rovnako vykladajú aj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn.: R 21/1992, 6MCdo/16/2012, 3MCdo/21/2011, 8Cdo/71/2017.

15.4.3. Otázka príčinnej súvislosti medzi určitým protiprávnym konaním a konkrétnou škodou je otázkou skutkovou. Jej existenciu zisťuje súd, ktorý so zreteľom na konkrétne okolnosti vyhodnocuje, či tu príčinná súvislosť je alebo nie. Pri riešení otázky príčinnej súvislosti je právnym posúdením veci vymedzenie, medzi akou ujmom (ako následkom) a akou skutočnosťou (ako príčinou) tejto ujmy má byť príčinná súvislosť zisťovaná. Pre posúdenie zodpovednosti za škodu má preto zásadný význam otázka, v čom konkrétne spočíva škoda (majetková ujma), za ktorú je požadovaná náhrada. Práve vo vzťahu medzi konkrétnou ujmom poškodeného (ak vznikla) a konkrétnym konaním škodcu (ak je protiprávne), prípadne inou skutočnosťou (ak bola tvrdená a preukázaná), sa zisťuje príčinná súvislosť.

15.4.4. Tieto závery vyplývajú z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 5Cdo/142/2021.

15.5. Súd prvej inštancie vychádzajúc aj z týchto záverov, sa príčinnou súvislosťou medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody zaoberal a podrobne ju odôvodnil v bode 61. napadnutého rozsudku. So splnením aj tejto podmienky, ako aj s odôvodnením sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil a na toto odôvodnenie ďalej iba poukazuje. Odvolací súd iba dodáva, že za situácie, ak by exekučný súd bol podrobil súdnemu prieskumu rozhodcovský rozsudok, ktorý bol exekučným titulom, musel by zákone dospieť k záveru, že tento nie je spôsobilým byť exekučným titulom a nevydal by poverenie súdnemu exekútorovi na výkon exekúcie. V dôsledku nemožnosti vykonania exekúcie by nevznikli trovy exekúcie, ktoré predstavujú v tomto konaní majetkovú škodu a žalobcom, ako povinným, by žiadna škoda, spočívajúca v zmenšení majetku, nevznikla. Z uvedeného jednoznačne vyplýva príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom súdu a existenciou škody.

16. Aj v dôsledku týchto záverov odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, ktorým priznal žalobcom v prvom a v druhom rade náhradu škody, spočívajúcej v trovách exekúcie, vo výške 2 279,47 eura.

17. Žalobcovia sa podanou žalobou domáhali aj náhrady nemajetkovej ujmy v dôsledku nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Levice. Z povahy tohto nároku však vyplýva, že presné stanovenie výšky plnenia je závislé vždy od úvahy súdu. Ustanovenie § 17 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (514/2003 Z.z.) upravuje právo na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci. V tomto ustanovení zákonodarca stanovil niektoré kritériá na určenie výšky nemajetkovej ujmy v peniazoch, ako aj hornú hranicu tejto náhrady. Pre vznik práva na náhradu nemajetkovej ujmy, je nevyhnutné, aby boli súčasne naplnené tri základné predpoklady, ktorými sú nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci, existencia nemajetkovej ujmy a kvalifikovaná príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom nemajetkovej ujmy. Výška nemajetkovej ujmy sa určuje voľnou úvahou súdu s prihliadnutím najmä na osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote a závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

17.1. Súd prvej inštancie sa pri určení výšky náhrady nemajetkovej ujmy týmito kritériami riadil a podľa nich aj viedol svoju úvahu pri rozhodovaní, keď v konečnom dôsledku žalobu žalobcov v tejto časti zamietol. Konkrétne v bode 62. napadnutého rozsudku konštatoval, že žalobcovia neunesli dôkazné bremeno ich tvrdenia, najmä s poukazom na zásah do ich osobnostných práv konštatujúc, že nezistil také objektívne dôvody, pre ktoré by sa žalobcovia mohli cítiť poškodenými, keď s poukazom na všetky okolnosti nemohla byť zasiahnutá ich dôstojnosť česť, dobrá povesť, či iné hodnoty. Odvolací súd sa s týmto záverom stotožnil a na tieto dôvody poukazuje. Dodáva iba, že len tvrdenie žalobcov o zásahu do ich osobnostných práv, do ich rodinného života, či narušenia kvality ich života v dôsledku výkonu exekúcie, resp. už samotný výkon exekúcie je dôvodom na náhradu nemajetkovej ujmy, bez preukázania ďalšími dôkazmi a skutočnosťami, je iba v rovine ich subjektívnych tvrdení a pocitov. Skutočnosť, že žalobcovia nemali iba túto jednu exekúciu, ale mali ich viac, je jedným z dôvodov na zamietnutie ich návrhu na náhradu nemajetkovej ujmy. Pri existencii viacerých exekúcií nie je možné jednoznačne preukázať, akým spôsobom táto konkrétna exekúcia zasiahla do ich osobnostných práv, ako boli poškodení v rámci rodinného života, či pri uspokojovaní životných potrieb. Zároveň ešte dodáva, že žalobcovia si zobrali úver, finančné prostriedky, pričom tieto finančné prostriedky spotrebovali na nejaký účel, teda mali z nich prospech, avšak ich veriteľovi v určenej lehote na základe zmluvy nevrátili, boli vymožené až predmetnou exekúciou. Aj z týchto dôvodov sa odvolací súd stotožnil, že žalobcovia nepreukázali splnenie podmienok pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy.

18. Vzhľadom na uvedené dôvody sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil so závermi súdu prvej inštancie týkajúcich sa priznania náhrady škody žalobcom v prvom a v druhom rade a tiež s nepriznaním náhrady nemajetkovej ujmy.

19. Odvolací súd sa však nestotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie o náhrade trov konania. Súd prvej inštancie rozhodol o náhrade trov konania tromi samostatnými výrokmi, pričom svoje rozhodnutie vôbec riadne neodôvodnil. Uviedol iba, že rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP.

19.1. Po preskúmaní výroku o náhrade trov konania odvolací súd dospel k záveru jednak o jeho nepreskúmateľnosti, ale aj o jeho nesprávnosti. Trovy konania rieši Civilný sporový poriadok v ustanovení § 255 a nasledujúce.

Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

19.2. Súd prvej inštancie síce toto ustanovenie aplikoval, avšak v skutočnosti podľa neho nepostupoval, keď nezohľadnil mieru úspechu a neúspechu strán sporu, ale trovy konania priznal tromi samostatnými výrokmi. Pre takýto spôsob rozhodovania o náhrade trov konania neexistuje žiadny právny základ v Civilnom sporovom poriadku. Tým, že súd prvej inštancie rozhodol tromi výrokmi, spôsobil v časti náhrady trov konania neprehľadnosť a aj nevykonateľnosť. Nie je totiž celkom odvolaciemu súdu jasné, ako by postupoval súd prvej inštancie pri vyčíslení náhrady trov konania za jednotlivé úkony, ktoré úkony by prideliť ku ktorému výroku. Pri väčšine úkonov nie je totiž možné určiť, ktorého úkonu právneho zástupcu sa týkali, či sa týkali náhrady majetkovej škody alebo nemajetkovej ujmy, keď spravila išlo o úkon právnej služby, v ktorom sa právny zástupca vyjadroval k oboj nárokom. Taktiež sporná by bola účasť na pojednávaní, keďže sa tu riešili oba nároky žalobcov. Z takéhoto rozhodnutia súdu prvej inštancie o náhrade trov konania nie je možné určiť, ktorá strana bola v spore úspešná, resp. nie je možné určiť mieru úspechu a neúspechu strany sporu. Súd prvej inštancie mal preto zohľadniť mieru úspechu a neúspechu jednej zo strán sporu a podľa tohto určenia priznať aj náhradu trov konania avšak jedným výrokom.

19.3. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 7Cdo/339/2021, podľa ktorého: „Ustanovenie § 255 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP ukladá súdu povinnosť rozhodnúť o nároku na náhradu trov konania jedným výrokom, ktorým sa konanie končí a to ako o celku, pri zohľadnení pomeru úspechu, teda povinnosť o nároku na náhradu trov konania aj v takomto prípade (kumulácia nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy) rozhodnúť jedným výrokom, a to pomerom“. S poukazom aj na toto rozhodnutie odvolací súd sa s rozhodnutím súdu prvej inštancie o náhrade trov konania nestotožnil.

19.4. Žalobcovia sa v tomto konaní domáhali náhrady majetkovej škody v sume 2 279,47 eura, v ktorej časti boli úspešní. Ďalej sa domáhali náhrady nemajetkovej ujmy, spolu vo výške 5 000 eur, v ktorej časti boli neúspešní a v tejto časti bola úspešná žalovaná. V súlade s ustanovením § 255 CSP za základ uplatneného nároku je potrebné považovať sumu 7 279,47 eura, čo predstavuje 100%. Úspech žalobcov (2 279,47 eura) predstavuje 31,32%, úspech žalovanej tak predstavuje 68,68%, keďže náhradu nemajetkovej ujmy v sume 5000 eur zamietol. Z uvedeného vyplýva, že pomer úspechu a neúspechu žalobcov je v pomere 31,32% (úspech):68,68% (neúspech), z ktorého pomeru vyplýva, že úspešnejšou v konaní bola žalovaná, pričom jej čistý úspech predstavuje 37,36% (68,68-31,32). Z tohto dôvodu odvolací súd zmenil podľa § 388 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v časti náhrady trov konania tak, že žalovaná má voči žalobcom nárok na náhradu trov konania v rozsahu 37,36%. O výške týchto trov konania rozhodne samostatným uznesením súd prvej inštancie vyšším súdnym úradníkom.

20. Ustanovenie § 387 ods. 3 CSP ukladá odvolaciemu súdu vysporiadať sa s podstatnými námietkami odvolateľa, uvedenými v podanom odvolaní.

21. Odvolanie podali žalobcovia v prvom a v druhom rade a to v časti nepriznania náhrady nemajetkovej ujmy. Dôvodili, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d/ CSP) a súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ CSP).

21.1. Odvolací dôvod týkajúci sa vady konania (§ 365 ods. 1 písm. d/ CSP) dopadá na pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody, avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

21.1.1. Žalobcovia v podanom odvolaní konkrétne nešpecifikovali akej vady konania sa mal súd prvej inštancie dopustiť. Namietajú, že už len vedenie samotnej exekúcie po dobu 11 rokov je dôvodom pre ich nárok. Po celú dobu exekúcie museli žalobcovia znášať strach, stres, ukracovať každodenné potreby a preto ich nárok na spravodlivé zadostučinenie pre nesprávny úradný postup Okresného súdu Levice, nakoľko exekúcia vôbec nemala byť vykonaná, je oprávnený. Nešpecifikujú, akej vady konania sa mal

súd prvej inštancie dopustiť. Z tohto dôvodu odvolací súd nevedel posúdiť správnosť domáhania sa tohto odvolacieho dôvodu. Ich dôvody uvedené v podanom odvolaní smerujú k odvolaciemu dôvodu podľa písm. f/ § 365 ods. 1 CSP.

21.2. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f/ CSP spočíva v nesprávnom zistení skutkového stavu. Skutkový stav zisťuje súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním. Dokazovanie je časť civilného súdneho konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). V dokazovaní sa súd obmedzuje len na zisťovanie poznatkov o skutkových okolnostiach, ktoré zakladajú a odôvodňujú prejednávany nárok. Hodnotenie dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Aktuálna procesná právna úprava vychádza zo zásady voľného hodnotenia dôkazov, majúcej základ v ústavnom princípe nezávislosti súdov. Táto zásada, vyplývajúca z čl. 15 Základných princípov CSP, normatívne vyjadrená v § 191 ods. 1 CSP znamená, že záver, ktorý si sudca z vykonaných dôkazov robí, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Postup sudcu ale neznamená, že sudca nie je viazaný ústavnými princípmi predvídateľnosti a zákonnosti rozhodnutia. Naopak, konečné meritórne rozhodnutie musí vykazovať logickú, funkčnú a teleologickú zhodu s priebehom konania (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, 729 s.). Pri hodnotení dôkazov je súd viazaný skutkovým stavom veci, a teda nie je prípustný eklektický a neopodstatnený výber dôkazov smerujúci k jednostranným záverom. Zásada voľného hodnotenia dôkazov je totiž limitovaná požiadavkou nadväznosti medzi skutkovými zisteniami súdu získanými v procese dokazovania, úvahami súdu v procese hodnotenia dôkazov a jeho právnymi závermi (I. ÚS 114/2008).

21.2.1.K namietanému pochybeniu v procese dokazovania odvolací súd ešte uvádza, že pokiaľ súd nevykonal v priebehu civilného konania všetky aj iné dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností, nedostatočne zistil skutkový stav alebo nesprávne vyhodnotil niektorý dôkaz, nemožno to v zásade považovať za procesnú vadu konania znemožňujúcu realizáciu procesných oprávnení strany. Predmetná judikatúra najvyššieho súdu bola a je akceptovaná aj ústavným súdom napr. v rozhodnutiach sp. zn. I. ÚS 65/2020, III. ÚS 171/2018, II. ÚS 202/2020, II. ÚS 108/2020, II. ÚS 153/2019, II. ÚS 465/2017, IV. ÚS 511/2020. Na druhej strane však ústavný súd napr. v rozhodnutí sp. zn. III. ÚS 332/09 tiež vyslovil názor, že nevykonanie navrhovaného dôkazu, ktorý by mohol mať vplyv na posúdenie skutkového stavu, ktorý z doteraz vykonaných dôkazov nemožno bezpečne ustáliť, možno kvalifikovať ako porušenie práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy. Zásadám spravodlivého procesu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd (ďalej len „Dohovor“) totiž zodpovedá požiadavka, aby súdmi urobené skutkové zistenia a prijaté právne závery boli riadne (dostatočne) a zrozumiteľne (logicky) odôvodnené. V práve na spravodlivý proces je obsiahnutá aj ďalšia ústavná zásada (čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 6 Základných princípov CSP) a to „rovnosť zbraní“ v civilnom konaní, ktorá všeobecne zahŕňa tiež rovnosť bremien, ktoré sú na strany sporu kladené a ktoré nesmie byť neprimerané (IV. ÚS 468/2018). Z práva na spravodlivý súdny proces vyplýva aj podľa Európskeho súdu pre ľudské práva povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (rozhodnutie vo veci Kraska proti Švajčiarsku z 29. apríla 1993, II. ÚS 410/06). Vykonané dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. Jednotlivý dôkaz hodnotí z hľadiska jeho dôležitosti, relevancii vo vzťahu k zisťovaným skutočnostiam, zákonnosti a pravdivosti. Po individuálnej selekcii následne súd hodnotí všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti. K nesprávnym skutkovým zisteniam vykonaných dôkazov súd dospeje nesprávnym vyhodnotením dôležitosti alebo pravdivosti dôkazov alebo porušením pravidiel formálnej logiky.

21.2.2. V danom prípade po preskúmaní napadnutého rozhodnutia odvolací súd dospel k záveru, že odvolateľmi spochybená hodnotiacia úvaha (resp. jej výsledok) súdu prvej inštancie zodpovedá zásadám formálnej logiky a je aj preskúmateľná. V posudzovanej veci z rozhodnutia súdu prvej inštancie je zrejмый jeho myšlienkový postup pri hodnotení dôkazov, výsledkom ktorého bol určujúci skutkový záver, podľa ktorého žalobcovia nepreukázali zásah do osobnej, rodinnej alebo majetkovej sféry žalobcov, nevzhliadol, že by exekúcia spôsobila reálne vážne zmenšenie ich majetku tak, aby sa to odrazilo aj na možnostiach zabezpečovania základných životných potrieb rodiny, ako to iba tvrdili žalobcovia. V

odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol okolnosti, ktoré vzal za preukázané a z ktorých vychádzal, je z neho zrejmé, že dôkazy hodnotil jednotlivo a vo vzájomnej súvislosti s dôrazom na to, že žalobcovia, okrem ich tvrdenia, žiadne dôkazy na preukázanie zásahu do ich osobnostných práv, nepredložili a ani ich vykonanie nenavrhl.

21.2.3. V prípade nároku na náhradu nemajetkovej ujmy dôkazné bremeno zaťažuje žalobcov, ktorí musia jednoznačným spôsobom preukázať, že nimi uvádzaný nesprávny úradný postup exekučného súdu mal za následok taký zásah do ich osobnostných, rodinných, profesijných práv, že do spôsobilo minimálne minimálnu ujmu. Žalobcovia však takýto zásah jednoznačne nepreukázali, dôkazné bremeno založili iba na svojich tvrdeniach, najmä na tvrdení, že si museli uťahovať opasky. Odvolací súd iba dodáva, že žalobcovia mali viacero exekúcií a nie je možné jednoznačne povedať, že iba táto predmetná exekúcia zasiahla do ich osobnostných práv tak, aby tento zásah bol spôsobilý vyvolať ujmu, ktorú žalobcovia tvrdia. Bez preukázania týchto tvrdení, je námietka žalobcov uvedená v podanom odvolaní iba v rovine ich subjektívnych pocitov. Odvolací súd v tejto súvislosti iba dodáva, že už z ustálenej súdnej praxe vyšších súdnych autorít vyplýva, že z bremena tvrdenia pre žalobcu vyplýva dôkazné bremeno preukázať skutočnosti svedčiacie o existencii škody a zásahu. Ak sa domáha náhrady nemajetkovej ujmy, musí na konkrétnych skutkových okolnostiach preukázať, že škoda mu skutočne vznikla, že zásah nielen mohol, ale aj skutočne vyvolal následnú reakciu v jeho súkromnom živote, vrátane kvality života. Len ak sú tieto skutočnosti nesporne preukázané, súd môže skonštatovať, že žalobca uniesol bremeno tvrdenia, ako aj bremeno dôkazu a vyvodíť z toho jeho úspech v konaní (napr. rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 9Cdo/259/2021, 6Cdo/44/2017, 7Cdo/145/2011, 2Cdo/30/2019, 2Cdo/68/2017, 8Cdo/191/2020, 4Cdo/19/2020, 7Cdo/263/2020, 5Cdo/58/2021). Žalobcovia však jednoznačne tieto okolnosti nepreukázali, zostali iba v rovine ich subjektívnych tvrdení. Podľa názoru odvolacieho súdu spôsob, akým súd prvej inštancie dospel k tomuto rozhodujúcemu skutkovému zisteniu, zodpovedá ustanoveniu § 191 CSP v spojení s ustanovením § 185 CSP. Úvahy, ktorými sa v rámci hodnotenia dôkazov riadil, sú v súlade so zásadami formálnej logiky, pričom výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť nimi zistené. Vzhľadom na vyššie uvedené závery, podľa názoru odvolacieho súdu procesný postup súdu prvej inštancie prebiehal v zmysle právnej úpravy Civilného sporového poriadku. Takýmto procesným postupom súdu prvej inštancie preto podľa odvolacieho súdu nedošlo k tomu, že by súd znemožnil žalobcom, aby uskutočňovali im patriace procesné práva v takej miere, že by tým došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

21.3. Žalobcovia v podanom odvolaní svoje námietky smerujú k samotnému pochybeniu exekučného súdu a tiež k nedostatočnému odôvodneniu napadnutého rozsudku v tejto časti. Námietkou nepreskúmateľnosti sa zaoberal už odvolací súd v tomto rozhodnutí a na tieto dôvody poukazuje. Dodáva iba, že v danom prípade súd prvej inštancie rozhodnutie v časti nepriznania náhrady nemajetkovej ujmy riadne, jasne a zrozumiteľne v bode 62. odôvodnil, uviedol, akými úvahami sa riadil a z akého dôvodu dospel k záveru o tom, že žalobcovia neunesli dôkazné bremeno ich tvrdení a nepreukázali zásah do ich osobnostných práv.

21.4. Odvolací súd dodáva, že nemusí dať odpoveď na všetky námietky a argumenty žalobcov, ale iba na tie, ktoré sú podstatné pre rozhodnutie v danej veci. Z uvedených dôvodov odvolací súd námietky žalobcov v prvom a v druhom rade vyhodnotil ako nedôvodné a účelové.

22. Odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie podala aj žalovaná a to voči vyhovujúcej časti a časti trov konania. Dôvodí tým, že súd prvej inštancie znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces (§ 365 ods. 1 písm. b/ CSP) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP).

22.1. Odvolací dôvod pod písm. b/ § 365 ods. 1 CSP vidí žalovaná v tom, že súd prvej inštancie v časti priznanej náhrady majetkovej škody, ako aj v časti posúdenia priamej a bezprostrednej príčinnej súvislosti nedostatočne odôvodnil.

22.1.1. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b/ (súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočnila jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces), je daný vtedy, ak je na strane súdu taký závažný procesný postup, ktorým sa strane znemožní realizácia tých jej procesných práv, ktoré jej Civilný sporový poriadok priznáva, a to v takej

miere, že dôjde k porušeniu práva na spravodlivý proces. Základné právo na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom stanoveným spôsobom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Článok 48 ods. 2 Ústavy SR zakotvuje právo každého, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prieťahov, v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Zmyslom práva na súdnu ochranu je umožniť každému prístup k súdu a tomu zodpovedajúcu povinnosť súdu vo veci konať. Ak fyzická, či právnická osoba splní predpoklady ustanovené zákonom, súd jej musí umožniť stať sa stranou sporu so všetkými tomu zodpovedajúcimi právami, ale aj povinnosťami, ktoré z jej postavenia v konaní (žalobca, či žalovaný) vyplývajú. (Nález Ústavného súdu II.ÚS 14/2001, II.ÚS 132/02, III.ÚS 171/2006). Podľa článku 6/ CSP ods. 1 strany sporu majú v konaní rovné postavenie spočívajúce v rovnakej miere možnosti uplatňovať prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem prípadu, ak povaha prejednávanej veci vyžaduje zvýšenú ochranu strany sporu s cieľom vyvažovať prirodzene nerovnovážne postavenie strán sporu. Ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) opakovane poukazuje na tzv. princíp rovnosti zbraní (spravodlivé súdne konania), t.j. aby každej procesnej strane bola daná primeraná možnosť predniesť svoju záležitosť za podmienok, ktoré ju nestavajú do podstatne nevýhodnejšej pozície ako protistranu. Spravodlivé súdne konanie zahŕňa aj možnosť procesných strán predložiť všetky dôkazy potrebné na to, aby v konaní uspeli, právo vyjadriť sa k predloženým dôkazom a právo zúčastniť sa pojednávania a ako opakovane judikoval Ústavný súd SR, že súčasťou základného práva na spravodlivý proces je aj právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré dáva zrozumiteľne odpoveď na všetky skutkové a právne otázky súvisiace s predmetom sporu.

22.1.2. Žalovaná porušenie jej procesných práv vidí v tom, že rozsudok súdu prvej inštancie bol v časti priznania náhrady majetkovej škody a v časti príčinnej súvislosti nedostatočne odôvodnený, čo zakladá nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku. Odvolací súd sa nepreskúmateľnosťou rozsudku zaoberal už v tomto rozhodnutí a na tieto dôvody iba poukazuje.

22.2. Druhým odvolacím dôvodom bolo nesprávne právne posúdenie predmetnej veci zo strany súdu prvej inštancie.

22.2.1. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP (rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci), je daný vtedy, ak súd vec nesprávne právne posúdil. Právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, teda vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie). O mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť, alebo aplikoval správny právny predpis, ale nesprávne ho vyložil, prípadne ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podriadenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach strán sporu). Použitie správneho ustanovenia ale neznamená iba opísanie jeho dikcie, ale jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu alebo - povedané inak - posúdením veci po právnej stránke treba rozumieť výklad o tom, z ktorých ustanovení zákona súd vychádzal.

22.2.2. Žalovaná nesprávne právne posúdenie v danej veci vidí v tom, že súd prvej inštancie posudzoval ako otázku predbežnú postup súdu v exekučnom konaní, ktorý by sa v konečnom dôsledku mal prejaviť vo vydaní samotného rozhodnutia s konštatovaním záveru o neexistencii exekučného titulu a nezákonnosti, resp. neprípustnosti vedenia exekučného konania, čo predstavuje neprípustný zásah do skutkových okolností, ktoré sú v predmetnom exekučnom konaní objektívne dané. Zároveň nesprávne aplikoval rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo/127/2018.

22.2.3. Odvolací súd sa s názorom žalovanej nestotožnil. Predmetné rozhodnutie jednoznačne hovorí, že v spore o náhradu škody spôsobenej výkonom verejnej moci je civilný súd oprávnený prejudiciálne vyriešiť otázku, či postup orgánu verejnej moci je nesprávnym úradným postupom. Súd prvej inštancie presne takto postupoval, keď ako prejudiciálnu otázku riešil, či postup exekučného súdu Levice pri vydaní poverenia na výkon exekúcie súdnemu exekútorovi bol v súlade so zákonom, resp. či exekučný titul bol vydaný v súlade so zákonom a tomuto zákonu sa neprieči. Je nesporné, že aby súd prvej inštancie dospel k záveru o správnosti/nesprávnosti postupu exekučného súdu, ako prejudiciálnu otázku si musel tento jeho postup vyriešiť. Exekučný súd bol pred vydaním poverenia súdnemu exekútorovi

povinný ex offa skúmať, či exekučný titul bol vydaný v súlade so zákonom. Táto povinnosť mu jednak vyplývala z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku a tiež už z ustálenej rozhodovacej praxe súdov napr. rozhodnutie NS SR sp.zn. 3Cdo/146/2011. Tým, že exekučný súd Levice si túto povinnosť nesplnil, exekučný titul, ktorým bol rozhodcovský rozsudok a ktorý bol vydaný v rozpore so zákonom nepreskúmal, jednoznačne pochybil a dopustil sa tak nesprávneho úradného postupu. Súd prvej inštancie preto správne konštatoval, že Okresný súd Levice si túto povinnosť nesplnil, keď nepreskúmal ex offa exekučný titul. V žiadnom prípade nie je možné konštatovať, že postup súdu prvej inštancie pri riešení prejudiciálnej otázky predstavuje neprípustný zásah do skutkových okolností. Na tom nič nemení ani skutočnosť, že exekúcia bola skončená vymožením pohľadávky. Táto skutočnosť môže viesť iba k skúmaniu, či došlo k bezdôvodnému obohateniu súdneho exekútora alebo k vzniku škody žalobcom. Iba subjektívny nesúhlas žalovanej s rozhodnutím súdu prvej inštancie v tejto časti nezakladá dôvod na vyhovie jej odvolaniu. Z tohto dôvodu odvolací súd námietku žalovanej neakceptoval a vyhodnotil ju ako nedôvodnú.

22.3. Žalovaná sa v podanom odvolaní zaoberá skutočnosťou, že postup súdu pri vydávaní poverenia nie je možné považovať za právno-aplikačný postup, ktorý má priame právne účinky na poškodeného. Pokiaľ štátny orgán zisťuje, či posudzuje predpoklady pre vydanie rozhodnutia, zhromažďuje podklady pre rozhodnutie, hodnotí zistené skutočnosti, ide o činnosť priamo smerujúcu k vydaniu rozhodnutia, kedy prípadné nesprávnosti či vady tohto postupu sa prejavujú práve v obsahu rozhodnutia a môžu byť posudzované iba z hľadiska zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím – rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6Cdo/115/2010. Postup Okresného súdu Levice pri preskúmaní žiadosti o vydanie poverenia, ktorý sa plne prejavil vo vydaní poverenia, nie je v zmysle zákona číslo 514/2003 Z.z. spôsobilý predstavovať nesprávny úradný postup a preto je rozsudok súdu prvej inštancie nesprávny.

22.3.1. Odvolací súd sa s touto námietkou nestotožnil. Podľa § 36 ods. 2 Exekučného poriadku exekučné konanie sa začína dňom, v ktorom bol exekútorovi doručený návrh na vykonanie exekúcie. Podľa § 44 Exekučného poriadku exekútor však môže začať vykonávať exekúciu až udelením poverenia na jej vykonanie. Z uvedenej právnej úpravy teda jednoznačne vyplýva, že na to, aby vôbec bolo možné vykonávať exekúciu, musí súd vydať súdному exekútorovi poverenie na jej výkon. Exekučný súd však podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku musí zo zákona (ex offa) preskúmať, či exekučný titul je v súlade so zákonom, či zákonu neodporuje, resp. či nie je v rozpore so zákonom. Presne túto povinnosť si Okresný súd Levice, ktorý je exekučným súdom, nesplnil. Zákon č. 514/2003 Z.z. nedefinuje pojem nesprávny úradný postup. V rámci neho sa riešia tie prípady vzniku škôd, ktoré vznikli inou ako rozhodovacou činnosťou. Preto je možné konštatovať, že postup exekučného súdu, ktorý smeruje k vydaniu poverenia súdному exekútorovi na výkon exekúcie, je práve takýmto prípadom. Je nesporné, že poverenie nie je možné jednoznačne považovať za rozhodnutie v právnom slova zmysle. Nie je preto možná konštatácia, že zodpovednosť za škodu v prípade postupu orgánu verejnej moci v rozpore so zákonom, smerujúcim k vydaniu poverenia, by mohlo byť nezákonným rozhodnutím. Vydanie poverenia na výkon exekúcie predstavuje procesný postup súdu smerujúci k nútenému výkonu rozhodnutia, bez ktorého by tento výkon rozhodnutia exekúciou nebolo možné vykonať. V danom prípade nie je možná aplikácia rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6Cdo/115/2010, nakoľko v danom prípade došlo práve k vydaniu poverenia nesprávnym postupom súdu, ktorý v rozpore so zákonom nepreskúmal exekučný titul. Keďže poverenie pre výkon exekúcie nie je rozhodnutím v právnom slova zmysle, nemôže byť nezákonným rozhodnutím, avšak bez tohto rozhodnutia súdny exekútor nemôže vykonávať exekúciu. Z tohto dôvodu preto odvolací súd dospel k záveru, že v danom prípade sa Okresný súd Levice nepreskúmaním exekučného titulu dopustil nesprávneho úradného postupu. Námietku žalovanej preto odvolací súd neakceptoval a vyhodnotil ju ako nedôvodnú.

22.4. Žalovaná ďalej namieta, že poverenie na výkon exekúcie nevykazuje priame právne účinky voči osobe povinného a preto nesprávnym úradným postupom exekučného súdu nie je vydanie poverenia na vykonanie exekúcie.

22.4.1. Odvolací súd sa s týmto názorom stotožnil. Ibaže v danom prípade nie je nesprávnym úradným postupom vydanie poverenia, ale nesprávnym úradným postupom exekučného súdu bola skutočnosť, že nepreskúmal exekučný titul, v dôsledku čoho vydal poverenie na vykonanie exekúcie, ktoré poverenie vydané nemalo byť. V danej veci škoda žalobcom vznikla v dôsledku vydania poverenia bez predchádzajúceho preskúmania exekučného titulu, ktorý bol vydaný v rozpore so zákonom. Je

nesporné, že samotné vydanie poverenia na výkon exekúcie nemohlo žalobcom spôsobiť žiadnu škodu, avšak ďalší následok tohto úkonu – vydania poverenia, ktoré vôbec nemalo byť vydané, už škodu mohlo spôsobiť a aj spôsobilo tým, že exekúcia vôbec nemala byť vykonávaná. Konštatovanie, že exekučný súd postupoval v rozpore so zákonom a rozhodovacou praxou súdov, keď nepodrobil rozhodcovský rozsudok súdnemu prieskumu a vydal poverenie na vykonanie exekúcie, je nesporne správne. K tomuto záveru dospel aj Krajský súd v Nitre, keď v predmetnej exekučnej veci zrušil uznesenie Okresného súdu Levice, ktorým zamietol návrh povinného na odklad exekúcie a zastavenie exekúcie.

22.5. Žalovaná ďalej namieta, že v prípade, ak by žalobcovia boli podali námietky voči upovedomeniu o začatí exekúcie, súd by sa týmito námietkami musel zaoberať ex offo, pričom by došlo k pozastaveniu výkonu exekútora.

22.5.1. Odvolací súd k tejto námietke žalovanej iba dodáva, že žalobcovia v prvom a v druhom rade vystupovali v tejto exekučnej veci ako spotrebiteľia, občania, ktorí nemajú právnické vzdelanie a nemuseli si byť vedomí následkov, ktoré by podaním námietok mohli dosiahnuť. Za pozornosť stojí i skutočnosť, že žalobcovia mali viacero exekúcií, nemuseli vedieť, ako sa majú voči nezákonnej exekúcii brániť a je potrebné tiež prihliadnuť na to, či mali dostatok finančných prostriedkov na zabezpečenie právnej pomoci, práve pre viacero exekúcií. Z tohto dôvodu sa odvolací súd stotožnil so záverom súdu prvej inštancie a tento záver nepovažuje za nesprávne právne posúdenie, nakoľko súd prvej inštancie správne aplikoval správnu právnu normu a vyvodil z nej správny právny záver. Nesúhlasí tiež s názorom žalovanej, že už z dôvodu absencie akéhokoľvek zásahu orgánu verejnej moci vo veci žalobcov, mal žalobu zamietnuť. Iba dodáva, že v danej veci ide o spotrebiteľov, kedy je súd zo zákona povinný skúmať exekučný titul a ak by tak bol postupoval, dospel by k záveru o rozpore exekučného titulu so zákonom a poverenie by nevydal. Námietku žalovanej neakceptoval a vyhodnotil ju ako nedôvodnú.

22.6. Žalovaná v podanom odvolaní namieta tiež priznanú majetkovú škodu vo výške 2 279,47 eura. Vytýka súdu prvej inštancie záver o nerelevantnosti použitia nálezu Ústavného súdu SR sp.zn. II. ÚS 165/2012 a o konkurencii náhrad škody a bezdôvodného obohatenia súdneho exekútora.

22.6.1. Odvolací súd po preskúmaní rozhodnutia, odvolania ako aj rozhodnutia Ústavného súdu SR dospel k záveru o správnosti záveru súdu prvej inštancie, že ústavný súd v tomto rozhodnutí riešil iný skutkový stav, a to práve vo vzťahu k skutkovej situácii, kde sa na exekútora hľadelo ako na účastníka konania v časti trov konania exekútora a nie ako na vykonávateľa verejnej moci. Odvolací súd iba dodáva, že ak by sa malo uvažovať o vydaní bezdôvodného obohatenia zo strany exekútora v danej veci, muselo by byť jednoznačne preukázané, že k bezdôvodnému obohateniu súdneho exekútora došlo jednou zo skutkových podstát bezdôvodného obohatenia uvedeného v ustanovení § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka. Vzhľadom na to, že exekučný súd súdnemu exekútorovi vydal poverenie na výkon exekúcie, súdny exekútor exekúciu vykonal, pohľadávku od žalobcov vymohol, nie je splnený žiadny predpoklad pre bezdôvodné obohatenie súdneho exekútora. Vzhľadom na to, že exekúcia skončila vymožením pohľadávky, súdny exekútor sa na úkor žalobcov neobohatil, preto nie je možné od neho vymáhať toto obohatenie. Naopak, keďže exekúcia vôbec nemala byť vykonaná, exekučný súd nemal vydať poverenie, vykonaním exekúcie a vymožením trov exekúcie vznikla žalobcom v tejto výške škoda. V danej veci možno dať do pozornosti rozhodnutie Ústavného súdu SR sp.zn. II. ÚS 225/2017, zo záverov ktorého vyplýva, že: „Po zrušení exekučného titulu sťažovateľovi síce vznikol voči štátu nárok zo zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v rozsahu vymožených trov exekúcie, nie však nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia voči súdnej exekútorke“. Obdobné závery boli prijaté v rozhodnutiach Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo/199/2009, či krajských súdov. Je nesporne pravdivé tvrdenie žalovanej, že aj súdny exekútor môže byť subjektom, ktorý sa môže bezdôvodne obohatiť, osobitne za situácie, ak sa toto obohatenie týka jeho odmeny a trov, avšak nie za situácie, že exekúciu ukončil vymožením pohľadávky a odmena a trovy boli vyčíslené v súlade s právnymi predpismi. V danom prípade sa však exekúcia skončila vymožením pohľadávky a neboli zistené pochybenia pri vyčíslení odmeny a trov. Z tohto dôvodu odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že v danom prípade nedošlo k bezdôvodnému obohateniu súdneho exekútora, ale ku škode žalobcov.

22.7. Žalovaná v podanom odvolaní tiež namieta, že návrh na odklad a zastavenie exekúcie boli podané iba žalobcom v prvom rade ako povinným v prvom rade. Preto ak by došlo k zastaveniu exekúcie iba voči povinnému v prvom rade, exekúcia by naďalej bola vedená voči povinnej v druhom rade (žalobkyňa v druhom rade).

22.7.1. Odvolací súd túto hypotetickú námietku považuje za nedôvodnú. Exekučný súd by v prípade riadneho preskúmania návrhu a žiadosti povinného v prvom rade, musel skúmať exekúciu aj z pohľadu možnosti jej vykonania a za situácie, že by skúmal dôsledne aj exekučný titul, musel by dospieť k záveru o jej neopodstatnenosti a nezákonnosti.

22.8. Žalovaná namieta, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal s jej námietkou, že priamou príčinou vzniku exekučného konania a s tým spojených trov exekúcie bolo to, že žalobcovia si nespĺnili svoj záväzok riadne a včas, preto nie je možné hovoriť o ich škode, či zmenšení majetku, čím sa rozsudok súdu prvej inštancie stal nepreskúmateľným.

22.8.1. Odvolací súd k tejto námietke iba poznamenáva, že súd nemusí dať odpoveď na všetky argumenty a tvrdenia strán sporu, je povinný zaoberať sa podstatnými skutočnosťami pre rozhodnutie v danej veci. Ak súd prvej inštancie nedal odpoveď na túto otázku žalovanej, nie je to vadou konania spôsobujúcou nesprávne rozhodnutie vo veci. Táto argumentácia žalovanej nie je v danej veci podstatnou argumentáciou, nakoľko základnou skutočnosťou je práve nesprávny úradný postup Okresného súdu Levice, ktorý pred vydaním poverenia v rozpore so zákonom a platnou judikatúrou nepreskúmal exekučný titul a nesprávne vydal poverenie na vykonanie exekúcie. Z tohto dôvodu námietku žalovanej neakceptoval.

22.9. Žalovaná namietala aj rozhodnutie o trovách konania z dôvodu, že súd prvej inštancie rozhodol tromi výrokmi o náhrade trov konania, pričom pre takýto spôsob rozhodovania neexistuje právny základ v procesnej právnej úprave o trovách konania. Takéto rozhodnutia spôsobí neprehľadnosť, zmätočnosť pri rozhodovaní o konkrétnej výške trov konania.

22.9.1. Odvolací súd v tejto časti odvolania vyhovel námietkam žalovanej a rozhodnutie o náhrade trov konania zmenil tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

23. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny vo veci samej podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil a námietky odvolateľov uvedené v podaných odvolaniach, vyhodnotil ako nedôvodné. V časti náhrady trov konania napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

24. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods.1 CSP v spojení s ustanovením § 256 CSP tak, že žiadnej zo strán nárok na náhradu trov konania nepriznal, nakoľko každá zo strán sporu podala odvolanie, ktorému odvolací súd nevyhovel a preto každá zo strán sporu bola v časti úspešná a v časti neúspešná. Z tohto dôvodu rozhodol tak, že žiadna zo strán sporu nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

Rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Nitre pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), to neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený

osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).